

Arrest

nr. 240 589 van 8 september 2020
in de zaak RvV X / IV

Inzake: 1. X
2. X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. MOSKOFIDIS
Rootenstraat 21/18
3600 GENK

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 14 februari 2020 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 9 januari 2020.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 18 februari 2020 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 7 augustus 2020 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 1 september 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partijen en hun advocaat M. KALIN *loco* advocaat A. MOSKOFIDIS en van attaché I. SNEYERS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. De bestreden beslissingen

1.1. De bestreden beslissing luidt ten aanzien van S.S. (verzoeker) als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten en Sadaat van origine te zijn. U bent geboren in het jaar 1367 (Afghaanse kalender, 1988) in Check Nawri, een buitenwijk van de stad Jalalabad, gelegen in het district Surkh Rod van de provincie Nangarhar. U studeerde tot de twaalfde graad. U baatte een

winkel uit en in 1388 (2009) begon u met het verhandelen van vastgoed. Om u te beschermen tegen de afpersingspraktijken van lokale commandanten ging u een jaar later een partnerschap aan met de machtige warlord Haji Zahir. Hij had een aandeel van 75% in uw vastgoedhandel en u bezat de resterende 25%. Op 20 januari 2014 huwde u met S.W. (...) (o.v. X). Jullie zijn kinderloos.

In de maand hamal 1394 (21 maart – 20 april 2015) riep de taliban u terecht omdat u grond had verhandeld in het dorp Balabagh van Surkh Rod, een regio onder controle van de taliban, zonder dat u de taliban taks betaalde. Haji Zahir liet u weten dat hij niet de macht bezat om in te grijpen en na onderhandelingen betaalde u de taliban 10.000 dollar. Anderhalve maand later werd u door de taliban opgebeld. Ze zeiden dat ze geleerd hadden dat u samenwerkte met Haji Zahir en wilden dat u met de taliban samenwerkte. U wees hun verzoek af en in de daaropvolgende maanden werd u nog viermaal telefonisch onder druk gezet om de taliban informatie te geven over Haji Zahir, om talibanstrijders in het huis van Haji Zahir binnen te loodsen zodat ze een moordpoging konden ondernemen en om vervolgens eveneens te helpen bij de eliminatie bij twee andere hooggeplaatste vrienden van u, generaal Lotfullah en Haji Rahmat Ghobar. Op 25 sarathan 1394 (15 juli 2015) toen u op weg was naar een feest trof u een bom aan in uw wagen. De politie kwam de bom gecontroleerd tot ontploffing brengen, maar verdere bescherming konden ze u niet bieden. Ook Haji Zahir verschaftte u geen effectieve bescherming. Daarom besloot u op 27 assad 1394 (18 augustus 2015) naar Kabul te gaan om generaal Lotfullah en Haji Rahmat Ghobar om hulp te vragen. Onderweg werd u door de taliban tegengehouden en met geweld meegenomen. Gedurende twaalf à dertien dagen werd u door de taliban gefolterd. De vijftiende dag werd u voor de maulawi gebracht en stemde u ermee in de taliban te helpen bij haar moordmissies. Desalniettemin eiste de taliban 100.000 dollar, waarvan u uiteindelijk 54.000 dollar betaalde, als losgeld. U werd afgezet in het centrum van Jalalabad en twee dagen later op 6 mizan 1394 (28 september 2015) ontvluchtte u samen met uw echtgenote Afghanistan. Een reis van ongeveer een maand bracht u op 27 oktober 2015 in B, waar u op 30 oktober 2015 internationale bescherming aanvraagde.

Ter staving van uw verzoek om internationale bescherming legt u samen met uw echtgenote volgende stukken neer: een kopie van uw taskara met vertaling, de taskara van uw vrouw met vertaling, een huwelijksakte met vertaling, uw paspoort, een klacht gericht aan de overheid, een wapenvergunning, een betalingsbewijs, acht bewijzen van bankverrichtingen, vier eigendoms- en verkoopaktes, het diploma en het rapport van uw echtgenote, de stemkaart van uw echtgenote, een medisch attest, twee enveloppes waarmee de stukken u werden toegestuurd.

Daarnaast brengt u 38 foto's van u, van u met Haji Zahir, de broers van Haji Zahir, generaal Lotfullah en Haji Rahmat Ghobar, van Haji Zahir, generaal Lotfullah en Haji Rahmat Ghobar met andere hoogwaardigheidsbekleders, van een door de taliban gedode kleermaker uit uw dorp van herkomst, van een pistool, van u bij een huis van Haji Zahir dat na uw aankomst in België aangevallen werd door Daesh, van u met Mirwais Amarkhel, van Mirwais Amarkhel en de Afghaanse president, van Mirwais Amarkhel gewond in een ziekenhuisbed en van u met uw echtgenote.

Bij terugkeer naar Afghanistan vreest u vervolging door de taliban omdat u samenwerking weigerde. Naast de vrees voortvloeiend uit uw problemen met de taliban werpt uw vrouw op dat in Afghanistan haar rechten als vrouw in het gedrang zijn.

Het CGVS weigerde u op 7 maart 2018 zowel de vluchtelingenstatus als de subsidiaire beschermingsstatus. U diende bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen een beroep in tegen de beslissing van het CGVS. Op 6 december 2019 besloot de RvV dat u de vluchtelingenstatus niet toegekend kon worden terwijl de beslissing van het CGVS vernietigd diende te worden wat betreft de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet. De RvV oordeelde immers dat de informatie waarop het CGVS steunde om de veiligheidssituatie in uw regio van herkomst te beoordelen niet voldoende actueel was.

In uw beroep voor de RvV legde u een volledige uitprint van uw Facebookprofiel, kopieën van de Facebookprofielen van uw vrienden, nieuwsberichten op Facebook van Ariana en Parsine, foto's gepost op uw Facebookpagina, foto's van naaste familieleden van Haji Zaher en medische verslagen m.b.t. uw echtgenote.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofdte heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient te worden opgemerkt dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.

Bij terugkeer naar Afghanistan vreest u gedood te worden door de taliban omdat u niet met hen wilde samenwerken. Tal van tegenstrijdigheden, onaannemelijkheden en vaagheden verhinderen evenwel dat er aan uw vluchtverhaal geloof kan worden gehecht.

Vooreerst mag het verbazen dat u handeldreef in een gebied dat onder controle van de taliban stond. U verklaart immers dat Balabagh het dorp waar u in de eerste maanden van 2015 een stuk grond doorverkocht in handen van de taliban was (CGVS 13/9/2017 p.6; CGVS 7/4/2017 p.6). Dat u als zakenpartner van Haji Zahir, de grote bestrijder van de taliban en Daesh in uw regio, zich naar dit dorp begeeft om er onder de neus van de taliban handel te drijven is zeer merkwaardig (CGVS 13/9/2017 p.3). Als u gevraagd wordt waarom u dit risico nam tracht u uw handelen te verklaren door erop te wijzen dat de verkopende landbouwer u contacteerde (CGVS 13/9/2017 p.7). Deze uitleg kan niet verdoezelen dat u doelbewust het risico nam om ondanks uw partnerschap met Haji Zahir en de aanwezigheid van de taliban in dit dorp er zaken te doen. Eveneens mag de reactie van Haji Zahir op uw aanvaring met de taliban verbazen. Haji Zahir, de man die een privé-militie oprichtte om de taliban te bestrijden en die volgens u 1500 tot 3000 strijders ter beschikking heeft, zou u geantwoord hebben dat hij de talibs in het dorp in zijn streek niet kent (CGVS 13/9/2017 p.6,7). Als u erop gewezen wordt dat het erg bevreemdend is dat de belangrijke warlord van de regio en bij uitbreiding van uw provincie geen idee heeft van de identiteit van de talibs die opereren in een dorp vlakbij het zijne antwoordt u dat u ook niet weet hoe dat kan om vervolgens van onderwerp te veranderen (CGVS 13/9/2017 p.7). Net als Haji Zahir kent u noch de talibs waarmee u in aanraking kwam noch enige andere talibancommandant in Surkh Rod, het district waar u zaken deed en waarvan u afkomstig bent (CGVS 13/9/2017 p.6). Indien u als zakenman uit Jalalabad daadwerkelijk in talibangebied opereert zou men nochtans verwachten dat u zich informeert over de talibanaanwezigheid in deze regio.

Verder legt u ook over de daaropvolgende bedreigingen en over uw reactie op deze bedreigingen tegenstrijdige verklaringen af. Zo beweert u dat u in de maand jauza (22 mei – 21 juni), anderhalve maand na uw aanvaring met de taliban in de maand hamal van 1394 (21 maart – 20 april 2015), een eerste dreigtelefoontje ontving van de taliban met de melding dat ze u gingen doden (CGVS 13/9/2017 p.6,8,9). Als er even later gevraagd wordt naar uw activiteiten na uw eerste contact met de taliban naar aanleiding van de grondkwestie in Balabagh schetst u een ander beeld. U beweert nu dat u in hamal 1394 uw werk als vastgoedhandelaar neerlegde omwille van de bedreiging van de taliban. Als u erop gewezen wordt dat u - volgens uw relaas - de eerste bedreiging van de taliban ontving in jauza antwoordt u eerst dat u geen nieuwe zaken meer aannam, maar dat u wel de lopende zaken tot een goed einde trachtte te brengen (CGVS 13/9/2017 p.11). Tegelijkertijd geeft u aan dat u in de maand saur (21 april - 21 mei) geen aandacht meer voor uw zaak had omdat uw leven door de problemen in gevaar was en u zich destijds afzijdig hield en trachtte uw problemen op te lossen (CGVS 13/9/2017 p.11). Gevraagd wat u in saur deed om uw problemen op te lossen antwoordt u vreemd genoeg dat u daar niets voor deed (CGVS 13/9/2017 p.11). Op de vraag waarom u dacht dat in de maand saur uw leven in gevaar was komt u evenmin met een plausibel antwoord maar vervroegt u enkel de eerste dreigtelefoon naar deze maand. Een verwijzing naar uw eerdere uitspraak dat dit gesprek een maand later in jauza plaats vond ontlokt bij u slechts de reactie dat u saur en jauza vermeldde en dat u het niet zeker weet (CGVS 13/9/2017 p.11). Uw uitleg kan niet overtuigen. Ook al vonden deze gebeurtenissen twee jaar voor het persoonlijk onderhoud op het CGVS plaats dan nog kan van een hoog opgeleide handelaar verwacht worden dat hij de belangrijkste vervolgingsfeiten uit zijn asielaanvraag correct in de tijd kan situeren. Uw poging om uw onkunde de eerste maal dat u door de taliban bedreigd werd in de tijd te situeren te verdoezelen door beide maanden te noemen kan nog minder overtuigen doordat u ook tegenstrijdig bent over de tijdsperiode die tussen de grondtwist en de dreigtelefoon ligt. In uw eerste onderhoud meent u immers dat er amper twee weken tussen uw aanvaring met de taliban over de grondverkoop in Balabagh en het eerste telefoongesprek ligt, terwijl u deze termijn in uw tweede onderhoud optrekt naar anderhalve maand (CGVS 13/9/2017 p.8; CGVS 7/4/2017 p.7). Deze markante tegenstrijdigheid voegt zich bij bovenstaande bevindingen dat u niet in staat bent een duidelijk en consistent beeld op te hangen van de gebeurtenissen en uw activiteiten na uw eerste contact met de taliban in de maand hamal van 1394.

Voorts kunnen ook de maatregelen die u nam in het licht van de bedreigingen van de taliban niet overtuigen. Hoewel u beweert dat u bevangen werd door een grote angst toen u af te rekenen kreeg met de telefonische bedreigingen van de taliban laat deze vrees zich niet voelen in uw gedragingen. U informeerde het politiecommissariaat, dat u enkel van een wapenvergunning voorzag (CGVS 13/9/2017 p.9). Ook lichtte u Haji Zahir in, maar u vond hem niet bereid u te helpen (CGVS 13/9/2017 p.9). Waar u vruchteloos derden verzocht om u te beschermen ondernam u zelf eveneens weinig om u te beschermen. Zo valt het op dat hoewel de taliban u steeds telefonisch contacteerde u niet van telefoonnummer veranderde. Als reden geeft u op dat uw telefoonnummer gekend was door uw zakenpartners (CGVS 13/9/2017 p.12). Dat u gezien de dreiging op uw leven niet overwoog om uw telefoonnummer aan te passen omwille van uw zakenbelangen kan niet ernstig genomen worden. Uw

bewering dat u door de dreigementen van de taliban thuis bleef en uw contacten met anderen beperkte moet eveneens genuanceerd worden (CGVS 13/9/2017 p.12). Toen u de bom in uw wagen opmerkte was u op weg naar een feest, een verloofsfeest of een huwelijk denkt u (CGVS 13/9/2017 p.15). Uw grote vrees voor de taliban valt niet te rijmen met de bevinding dat u uw huis verliet voor publieke festiviteiten. Bovendien geeft uw vrouw aan dat u ging werken in de ochtend en dat u pas 's nachts terugkwam en zou ze enkel opgemerkt hebben dat u er gespannen uitzag (CGVS W.S. (...) p.6). Ook deze uitspraak valt niet te verzoenen met uw bewering dat u zich maandenlang thuis verschool.

Eveneens mag het verbazen dat u in Jalalabad bleef wonen ondanks de aanhoudende dreigementen en zelfs een moordpoging van de taliban nabij uw huis (CGVS 13/9/2017 p.9). U bent nochtans een welgestelde vastgoedhandelaar die ook in Kabul stad actief was en die zelfs een zus in deze stad heeft (CGVS 7/4/2017 p.4; CGVS 13/9/2017 p.11; Verklaring DVZ punt 17). Als er gevraagd wordt of u overwoog om naar Kabul te verhuizen om aan de taliban te ontkomen oppert u zelf dat het mogelijk was en dat u met het idee speelde (CGVS 13/9/2017 p.12). Als enige stap om dit idee te verwezenlijken wijst u op uw tocht die abrupt door de taliban werd afgebroken (CGVS 13/9/2017 p.12,13). Dat u destijds op weg was naar Kabul kaderde u eerder in een andere context. Niet zozeer om zelf een onderkomen in Kabul te vinden ging u naar de hoofdstad wel om twee van uw invloedrijke vrienden te bezoeken (CGVS 13/9/2017 p.12). Dat u hoewel u er de middelen en de contacten voor bezat niet probeerde om uzelf in de miljoenenstad Kabul in veiligheid te brengen doet andermaal afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw asielrelaas. Voorts kan ook het geplande bezoek aan uw twee vrienden in Kabul niet overtuigen. U wilde hen uw probleem met de taliban voorleggen en hen om hulp vragen (CGVS 13/9/2017 p.12). Waarom dit niet telefonisch kon is vooreerst niet duidelijk. Hoe u uw probleem met de taliban aan hen wilde voorleggen zonder daarbij te vermelden wat de taliban van u verlangde – aangezien ze u dan zouden verdenken van samenwerking met de taliban – is eveneens onduidelijk (CGVS 13/9/2017 p.12). Het gebrek aan plausibiliteit van uw poging om uw twee vrienden ter hulp te roepen haalt verder het geloof in uw vluchtverhaal onderuit.

Daarnaast komt ook het dwingende verzoek van de taliban allerm minst geloofwaardig over. U vertelt dat de taliban van u verwachtte dat u talibs zou meenemen naar Haji Zahir zodat zij een moordpoging konden uitvoeren (CGVS 13/9/2017 p.9). De taliban vroeg van u om niet alleen mee te helpen aan het beëindigen van het leven van uw zakenpartner maar ook om uw leven en dat van uw familieleden ernstig in gevaar te brengen. Immers, indien u betrokken was bij een moordpoging op Haji Zahir zou zijn broer niet alleen u maar ook uw familie gedood hebben, zo zegt u (CGVS 13/9/2017 p.14). Dat de taliban denkt u te overhalen om deel te nemen aan de moordpoging zonder de negatieve gevolgen van een deelname te overtroeven is allerm minst plausibel. Als u erop gewezen wordt dat de geschetste rekruteringswijze van de taliban allerm minst kan overtuigen bevestigt u enkel dat u gedood zou worden of u het nu deed of niet, waarmee u andermaal het punt dat u geen geloofwaardige aansporing gegeven werd om uw zakenpartner te helpen vermoorden kracht bij zet (CGVS 13/9/2017 p.14).

Eveneens mag het verbazen dat de taliban het initiatief voor de aanval op Haji Zahir geheel aan u overliet. U vertelde de talibs dat u de taliban zou informeren indien u een mogelijkheid zag. U zou hen informeren via de landbouwer of als een talib u opbelde (CGVS 13/9/2017 p.14). Uw voorstelling dat de taliban niet haar werkwijze aan u oplegde maar daarbij instemde met een weinig geheime of efficiënte communicatiemethode, als via een derde persoon of wachten tot een talib u opbelt, is wederom weinig geloofwaardig. Het vertrouwen van de taliban in u is erg verwonderlijk aangezien ze uw samenwerking pas na maanden van dreigementen, een moordpoging, een gewelddadige ontvoering en twaalf à dertien dagen van folteren van u konden losweken (CGVS 7/4/2017 p.13, CGVS 13/9/2017 p.14). Dat ze u na u in gevangenschap zwaar onder druk en afgeperst te hebben opeens voldoende zouden vertrouwen om het initiatief voor de moordpoging op Haji Zahir aan u over te laten is allerm minst geloofwaardig. De taliban wilden u immers ronselen omdat u een goede relatie had met Haji Zahir en u toegang had tot hem wanneer u wilde. Waarom ze dan u, die duidelijk erg weigerachtig stond tegen de moordpoging op Haji Zahir, naar huis zouden laten terugkeren zonder duidelijke concrete afspraken maar enkel met uw vage belofte dat u hen zou contacteren kan u niet verduidelijken. U verwijst ter verklaring slechts naar de uitspraak van de maulawi, die de talibs aanstuurde, dat hij uw vader kende (CGVS 13/9/2017 p.15-16). Waarom gezien uw voorgeschiedenis met de taliban de verklaring van de maulawi dat hij uw vader kende ineens groot vertrouwen in u schepte kan u dan weer niet verduidelijken (CGVS 13/9/2017 p.15-16). Een vertrouwen dat blijkbaar zo groot is dat uw ontvoerders ingaan op uw eis om u op het centrale plein van Jalalabad af te zetten (CGVS 13/9/2017 p.14). Het is eveneens opmerkelijk dat uw toezegging de taliban te helpen Haji Zahir uit te schakelen niet voldoende is voor uw vrijlating uit handen van de taliban. Hoewel u een cruciale schakel bent in het moordscenario van de taliban moet u de taliban eveneens een zeer hoog bedrag betalen om naar huis terug te keren. Het is opvallend dat de taliban enerzijds verregaande samenwerking van u verlangt en het initiatief daarvoor bij u legt terwijl ze tegelijkertijd weinig positieve gevoelens bij u opwekken door u een zeer aanzienlijk bedrag afhandig te

maken (CGVS 13/9/2017 p.13). De vaststelling dat de handelswijze van de taliban elke aannemelijkheid mist haalt verder het geloof in uw asielaanvraag onderuit.

Daarnaast mag het ook verbazen dat de taliban u tijdens hun pogingen om u telefonisch te overhalen hun kant te kiezen, hebben getracht u te elimineren (CGVS 13/9/2017 p.9). Het is vreemd dat de taliban u telefonisch onder druk zetten om hun organisatie te verwoeden omdat u gezien uw contacten een meerwaarde zou betekenen en dat ze tegelijkertijd u proberen uit te schakelen door een bom in uw voertuig te verstoppen. Een verklaring voor dit schijnbaar tegenstrijdig optreden van de taliban kan u niet aandragen (CGVS 13/9/2017 p.9).

Gezien al deze vaststellingen kan er geen geloof meer worden gehecht aan uw wedervaren met de taliban, waarop u uw asielmotieven steunt. Evenmin slaagt u erin aan te tonen dat u louter omdat u voor uw vertrek uit Afghanistan een zakenrelatie met Haji Zahir had u bij terugkeer naar Afghanistan een gegronde vrees op vervolging of een reëel risico op ernstige schade loopt omdat Haji Zahir een doelwit vormt voor de taliban en voor Daesh (CGVS 13/9/2017 p.2). U verklaart immers dat Haji Zahir tal van zakenpartners had, waardoor uw professionele, ondertussen stopgezette relatie met hem onvoldoende is om aan te nemen dat u bij terugkeer naar Afghanistan een beschermingsnood zou hebben. Uw band met generaal Lottullah of Haji Rahmat Ghobar, die u aan de hand van foto's tracht te staven en die u tijdens uw persoonlijk onderhoud omschrijft als zakelijke vriendschappen via andere vrienden (CGVS 7/4/2017 p.14), en waardoor u voor uw vertrek uit Afghanistan geen geloofwaardige problemen kende kan op zich evenmin een beschermingsnood bij terugkeer naar Afghanistan aantonen. Na het onderhoud stuurde u nog foto's door van een zekere Mirwais Amarkhel, die volgens het bijgevoegd schrijven een hooggeplaatst persoon in de Afghaanse samenleving is. De foto's tonen u op het huwelijk van Amarkhel, Amarkhel samen met Ashraf Ghani en een gewonde Amarkhel in een ziekenhuisbed. U beweert dat de heer Amarkhel het slachtoffer was van een aanslag en dat u zakelijke banden met hem had. Met deze foto's wilt u andermaal aantonen dat uw leven in gevaar is omdat u een status heeft in Afghanistan, hetgeen geen garantie is op veiligheid, zo schrijft u. Uw bewering gaat evenwel voorbij aan de vaststelling dat u Amarkhel omschrijft als een hoogwaardigheidsbekleder die – zo blijkt uit de foto's – in het kader van zijn functie in contact kwam met de president, terwijl u niet een gelijkaardige functie bekleedde. Louter op basis van de zakelijke band tussen u en Amarkhel kan niet aangenomen worden dat u nood heeft aan bescherming. Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen moet besloten worden dat u een beschermingsnood volgens de Conventie van Genève of volgens de definitie van de subsidiaire bescherming niet aannemelijk maakt.

Evenmin kan er aangenomen worden dat u nood aan bescherming heeft louter omwille van uw zakenactiviteiten. In de UNCHR Eligibility Guidelines van 19 april 2016 wordt melding gemaakt van de categorie "Business People and Other People of Means". Er moet er echter worden vastgesteld dat in de UNHCR Guidelines uitdrukkelijk wordt gesteld dat het risico het slachtoffer te zijn criminele bendes afhankelijk is van de individuele omstandigheden eigen aan de zaak. Hieruit kan worden afgeleid dat een asielzoeker in concreto dient aan te tonen dat hij persoonlijk een risico loopt en dat een loutere verwijzing naar uw activiteit als vastgoedhandelaar volstaat niet om te besluiten tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of van een reëel risico op ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet. Naast uw ongeloofwaardig asielaanvraag brengt u geen elementen aan die uw nood aan bescherming omwille van uw vroegere tewerkstelling aantonen. Er moet dan ook besloten worden dat u er door een verwijzing naar uw beroep in Afghanistan niet in slaagt aan te tonen dat u nood heeft aan internationale bescherming.

Daarnaast werpt uw vrouw op dat bij terugkeer naar Afghanistan haar rechten als vrouw geschonden zullen worden. Meer bepaald haalt ze aan dat vrouwen op jonge leeftijd uitgehuwelijkt worden aan oude mannen, dat vrouwen weggestopt worden thuis met enkel wat water, dat vrouwen niet zelf kunnen gaan winkelen, dat als vrouwen de straat betreden hun gsm's gestolen worden en hun handen afgehakt worden om hun armbanden te stelen, dat meisjes ontvoerd worden en dat ze haar studies aan de school voor lerarenopleiding moest staken omdat er tot tweemaal toe bommen werden geplaatst en dat de vrouwelijke studenten zuur in het gezicht gegooid werd (CGVS W.S.(...) p.5).

Uw vrouw laat echter na aan te tonen dat de door haar aangehaalde problematieken op haar van toepassing waren of zullen zijn bij terugkeer naar Afghanistan. Zo blijkt ze niet uitgehuwelijkt op jonge leeftijd, maar huwde ze toen ze zo'n 19 jaar oud was en leerde ze u kennen doordat u de broer bent van haar schoolvriendin (CGVS W.S.(...) p.3). Haar bewering dat vrouwen in Jalalabad de straten niet kunnen betreden en geen deel kunnen uitmaken van het dagelijks leven blijkt evenmin correct. Uit informatie toegevoegd aan het administratief dossier blijkt dat vrouwen wel degelijk een zichtbare functie kunnen uitvoeren in Jalalabad. Bovendien kan ook uit de vaststelling dat uw echtgenote twaalf jaar school liep en een stemkaart bezat afgeleid worden dat ze wel degelijk van het sociale leven in Jalalabad deel kon uitmaken (CGVS W.S.(...) p.3). Haar bewering dat vrouwen hun handen worden afgehakt om hun armbanden te stelen wanneer ze de straten van Jalalabad betreden brengt u terug tot

een eenmalig veiligheidsincident, met name een bomaanslag tegen de Kabul Bank waarbij slachtoffers beroofd werden (CGVS 13/9/2017 p.5). Als u specifiek gevraagd wordt naar de redenen waarom uw vrouw haar lerarenopleiding stop zette antwoordt u meermaals opvallend vaag dat de scholen bedreigd werden door de taliban (CGVS 13/9/2017 p.4-6). U haalt wel aan dat de lerarenschool aangevallen werd maar situeert deze aanval na uw vertrek uit Afghanistan (CGVS 13/9/2017 p.5). Daarnaast maken u en uw vrouw er melding van dat mensen in Jalalabad ontvoerd worden maar waarom uw vrouw dit lot te beurt zou vallen tonen jullie in concreto niet aan (CGVS 7/4/2017 p.5; CGVS 13/9/2017 p.5,6). Het valt bovendien op dat uw echtgenote geen van de aangehaalde persoonlijke asielmotieven aanbracht bij de Dienst Vreemdelingenzaken, noch speelden deze elementen in jullie beslissing om Afghanistan te verlaten (CGVS S.W. (...) Vragenlijst punt 4 en 5; CGVS W.S.(...) p.4). Bovenstaande vaststellingen laten niet toe te besluiten dat omwille van de aangehaalde redenen er voor uw vrouw een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie zou bestaan, noch dat ze in geval van terugkeer naar uw land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

In haar arrest van 6 december 2019 bevestigde de RvV dat u en uw echtgenote noch de vluchtelingenstatus noch de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet toegekend kon worden.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afghaanse verzoekers ook een subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Verzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan van 30 augustus 2018 (beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/5b8900109.html> of <https://www.refworld.org>) en de EASO Country Guidance note: Afghanistan van juni 2019 (beschikbaar op https://www.easo.europa.eu/sites/default/files/Country_Guidance_Afghanistan_2019.pdf of <https://www.easo.europa.eu/country-guidance>) in rekening genomen.

Nergens in voornoemde UNHCR-richtlijnen wordt geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken verzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat verzoekers afkomstig uit “conflict-affected areas” nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake is van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer is van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werd. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan.

In voormelde EASO Guidance Note wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EASO Guidance Note wordt er op gewezen dat de schaal van het willekeurig geweld in Afghanistan verschilt van regio tot regio en dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie per provincie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is binnen een provincie; (v) het aantal burgerslachtoffers; en (vi) de mate waarin burgers ingevolgt het gewapend conflict de provincie ontvluchten.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met

andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Zowel uit de analyse van de situatie en de UNHCR Guidelines, als uit de EASO Guidance Note komt duidelijk naar voren dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan regionaal erg verschillend is. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er slechts een beperkt aantal provincies te kampen heeft met een voortdurende en open strijd tussen AGE's en de Afghaanse veiligheidsdiensten, of tussen AGE's onderling. De situatie in deze provincies worden vaak gekenmerkt door aanhoudend en wijdverspreid geweld dat veelal de vorm aanneemt van ground engagements, luchtbombardementen, IED's, etc. In deze provincies vallen veel burgerslachtoffers te betreuren, en het geweld dwingt burgers om hun woonplaats te ontvluchten. De mate van willekeurig geweld in de provincies waar zich een voortdurende open strijd afspeelt, is dermate hoog dat er slechts minimale individuele elementen vereist zijn om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. In andere Afghaanse provincies vinden weliswaar met enige regelmaat incidenten plaats, maar kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van open combat of hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. De omvang en de intensiteit van het geweld zijn er beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten wordt. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er wat deze provincies betreft niet kan gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien een verzoeker aannemelijk maakt dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestaan die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhogen (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 28). Tot slot zijn er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag is dat in het algemeen kan gesteld worden dat er geen reëel risico bestaat voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvindt in de provincie.

Inzake de veiligheidssituatie wordt voorts vastgesteld dat de situatie in de steden, vooral in de provinciehoofdplaatsen, sterk verschilt van deze op het platteland. De meerderheid van de steden staan immers onder controle van de Afghaanse overheid, die de infiltratie van insurgents in de steden tracht te voorkomen door in te zetten op een verhoogde aanwezigheid van militaire en politionele diensten. In het algemeen worden Afghaanse steden dan ook relatief veiliger geacht dan rurale gebieden. Dat is ook de reden waarom vooral stedelijke gebieden een toevluchtsoord vormen voor burgers die het geweld in de rurale gebieden wensen te ontvluchten.

Het gros van het geweld dat in de grootsteden plaatsvindt kan toegeschreven worden aan AGE's die in deze stedelijke gebieden actief zijn, en die met hun acties voornamelijk leden van de Afghaanse veiligheidsdiensten, overheidsmedewerkers, en buitenlandse (diplomatieke) aanwezigheid viseren. Het geweld dat in de grootsteden er plaatsvindt is dan ook doorgaans doelgericht van aard en neemt er in hoofdzaak de vorm aan van aanvallen op high profile doelwitten, doelgerichte moorden en ontvoeringen. Met high profile doelwitten worden overheidsgebouwen, overheidsmedewerkers, gebouwen en leden van de Afghaanse veiligheidsdiensten, alsook plaatsen met een internationale diplomatieke, militaire, humanitaire, supranationale of andere aanwezigheid bedoeld. Omwille de aard van de doelwitten die geviséerd worden, is het gros van de aanslagen die in de steden plaatsvindt op bepaalde plaatsen in een stad geconcentreerd. Hoewel veel van deze doelgerichte aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijk collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn van de opstandelingen.

Om het geheel van bovenstaande redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de agglomeratie Jalalabad te worden beoordeeld.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Country of Origin Information Report : Afghanistan Security Situation december 2017 (pag. 1-68 en 195-201, beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/5ac603924.html> of <https://www.refworld.org>); het EASO Country of Origin Information Report : Afghanistan Security Situation- Update – mei 2018 (pag. 1-24 en 111-118, beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/5b3be4ad4.html> of <https://www.refworld.org>; het EASO Country of Origin Information Report : Afghanistan Security Situation – juni 2019, (pag. 1-66 en 211-218, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/Afghanistan_security_situation_2019.pdf); de COI Focus Afghanistan: Veiligheidssituatie in Jalalabad,

Behsud en Surkhrod van 18 maart 2019, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_veiligheidssituatie_in_jalalabad_behsud_en_surkhrod.pdf of <https://www.cgvs.be/nl>; en de COI Focus Afghanistan: Veiligheidssituatie in Jalalabad, Behsud en Surkhrod (addendum) van 26 augustus 2019, beschikbaar op <https://www.cgvs.be/nl/landeninfo/veiligheidssituatie-jalalabad-behsud-ensurkhrod-addendum> blijkt dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict in Afghanistan te situeren is in het Zuiden, Zuidoosten en het Oosten. De provincie Nangarhar behoort tot de oostelijke regio van Afghanistan. Uit de beschikbare informatie blijkt dat gewapende militante groeperingen zoals de taliban en Islamitische Staat (ISKP) actief zijn in de meer afgelegen delen van de provincie. Zo is ISKP hoofdzakelijk openlijk en militair aanwezig in de zuidelijke districten van de provincie Nangarhar die grenzen aan Pakistan. De taliban is op zijn beurt voornamelijk sterk aanwezig in de westelijke districten van de provincie. De taliban en ISKP bestrijden elkaar voor de controle over territoria en de aanwezige mijnen, in het bijzonder in het Tora Bora gebied van waaruit diverse goederen van en naar Pakistan gesmokkeld worden. De zuidelijke en zuidwestelijke districten worden het meest getroffen door deze gewapende strijd. Het CGVS benadrukt dat aan verzoekers afkomstig uit grote delen van Nangarhar de subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend omwille van de algemene veiligheidssituatie in hun regio van herkomst, dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er in hun hoofde geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Inzake de veiligheidssituatie dient echter herhaald en benadrukt te worden dat de situatie in de steden, vooral de provinciehoofdplaatsen, sterk verschilt van deze op het platteland. Provinciale hoofdplaatsen en belangrijkste bevolkingscentra staan over het algemeen onder controle van de Afghaanse overheid en steden kennen een betere infrastructuur, dienstverlening en mogelijkheden tot levensonderhoud, en Dit geldt eveneens voor de stad Jalalabad, een stad gelegen aan de rivier Kabul die tevens een apart district vormt maar zich verder uitstrekt dan deze districtsgrenzen. Bepaalde buitenwijken van de stad Jalalabad liggen in de omliggende districten Behsud en Surkhrod, respectievelijk ten noorden en ten westen van de stad Jalalabad. Snelle urbanisatie, gedreven door economische migratie, plattelandsvlucht, terugkeer van vluchtelingen uit Pakistan en conflictgerelateerde ontheemden, heeft de omliggende dorpen doen opgaan in een verstedelijkt gebied dat ver buiten de districtsgrenzen reikt. De wijken die een buitenwijk vormen van de stad Jalalabad, maar de jure in een ander district zijn gelokaliseerd, worden door het CGVS bij de stad Jalalabad gerekend, daar zij deel uitmaken van de stad Jalalabad in haar geheel.

Voor Jalalabad, één van de grotere steden in Afghanistan, dient opgemerkt te worden dat het geweldsniveau en de typologie van het geweld er erg verschillend is van de rest van de provincie Nangarhar. De stad is stevig in handen van de overheid en er werden bijkomende veiligheidsmaatregelen genomen in het voorbije jaar, zoals een overdracht van de controle over de veiligheid van de stad aan het Afghaanse leger, wat een positieve impact op de algemene veiligheidssituatie in de stad tot gevolg heeft. Het geweld is er voornamelijk gericht tegen overheidspersoneel, meer bepaald Afghaans en internationaal veiligheidspersoneel, meestal in de vorm van aanslagen met bremmbommen (IED's), mijnen en andere explosieven. Daarnaast vonden er ook een aantal complexe aanslagen plaats. Deze aanslagen passen binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de grote steden in Afghanistan, met name complexe aanslagen die gericht zijn tegen high profile- doelwitten waarbij overheidsgebouwen, gebouwen van Afghaanse veiligheidsdiensten, en plaatsen met een internationale diplomatieke, militaire, humanitaire, supranationale aanwezigheid gevisieerd worden. Hoewel veel van deze complexe aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijk collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers bij deze aanslagen niet het voornaamste doelwit zijn. Daarnaast werd Jalalabad voornamelijk in de eerste helft van 2018 getroffen door enkele grootschalige aanslagen opgeëist door ISKP, waarbij "soft targets" gevisieerd werden: bij deze aanslagen zijn de slachtoffers voornamelijk burgers en betreft het licht bewaakte locaties. Hoewel het geweld in de stad voornamelijk doelgericht van aard is, zorgt de aard van het gebruikte geweld er voor dat ook burgers zonder specifiek profiel gedood of verwond worden. De impact van de hierboven beschreven aanslagen is echter niet van dien aard dat het inwoners dwingt hun woonplaats te verlaten, zoals blijkt uit het aantal intern ontheemden (IDP's). Jalalabad blijkt daarentegen een toevluchtsoord te zijn voor burgers die het geweld in andere regio's ontvluchten.

Niettegenstaande er zich in Jalalabad en de ruimere stadsregio met enige regelmaat terreuraanslagen voordoen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van open combat of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk verschillende geweldsniveau en de typologie van het geweld in de regio in vergelijking met de provincie Nangarhar, de controle van de veiligheidsdiensten over de regio, het relatief beperkte aantal conflict gerelateerde incidenten, waarbij de tweede helft van 2018 en de eerste helft van 2019 een duidelijke daling van het geweldsniveau inhield,

de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld, de mate waarin burgers het slachtoffer zijn van doelgericht dan wel willekeurig geweld, de oppervlakte van het gebied dat getroffen wordt door willekeurig geweld, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal in het betrokken gebied, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de vaststelling dat de regio een toevluchtsoord is voor burgers die het geweld in andere regio's ontvluchten. Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de agglomeratie Jalalabad actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. De door u neergelegde Facebookberichten over de aanslagen in Jalalabad zitten vervat in bovenstaande analyse.

Aldus rijst de vraag of u persoonlijke omstandigheden kan invoeren die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in de agglomeratie Jalalabad in uw hoofde dermate verhogen dat er moet aangenomen dat u bij een terugkeer naar deze regio een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van uw leven of persoon.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Kabul. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die er op wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die tot gevolg hebben dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Tot slot dient opgemerkt te worden dat uit de actuele en objectieve informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat Jalalabad via de internationale luchthaven van Kaboel en de weg tussen de Afghaanse hoofdstad en Jalalabad op een relatief veilige manier toegankelijk is. Vanuit Jalalabad kan men doorreizen naar de delen van de stad gelegen in de omliggende districten Behsud en Surkhrod, ten noorden en ten westen van het district Jalalabad. Gelet op het strategische belang van deze weg, worden gerichte veiligheidsoperaties door de autoriteiten op deze weg uitgevoerd en is controle over de weg van groot belang voor de autoriteiten. Het gegeven dat veiligheidsoperaties onderweg plaatsvinden belet niet dat er nog steeds sterk seizoensgebonden migratiepatronen zijn, waarbij vele Afghanen de koude wintermaanden in Kabul ontvluchten door naar Jalalabad te reizen, en in omgekeerde richting de drukkende hitte in de zomer ontvluchten richting Kabul. Uit dezelfde informatie blijkt dat het grootste probleem op deze weg er de verkeersveiligheid is, waarvan de oorzaken moeten worden gezocht bij roekeloos rijgedrag en een verouderd wagenpark. Dergelijke risico's houden echter geen enkel verband met een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 c) van de Vreemdelingenwet.

De neergelegde stukken die u en uw echtgenote neerleggen kunnen bovenstaande appreciatie niet ombuigen. De taskara van u en uw echtgenote, uw paspoort, jullie huwelijksakte, de eigendoms- en verkoopaktes en het diploma, de bewijzen van de bankverrichtingen, het rapport en de stemkaart van uw vrouw hebben louter betrekking op jullie identiteit en leven in Afghanistan zonder dat ze jullie asielmotieven kunnen ondersteunen. De foto's van u, Haji Zahir, de broers van Haji Zahir, generaal Lotfullah, Haji Rahmat Ghozar en Mirwais Amarkhel kunnen enkel getuigen van uw band met deze personen en hun posities zonder dat deze relaties, zoals hierboven aangehaald, in uw hoofde een nood aan internationale bescherming aantonen. Uit de foto's van een door de taliban gedode kleermaker uit uw dorp of een gebouw dat na uw vertrek door de taliban aangevallen werd houden geen verband met uw persoonlijke vrees op vervolging. Uw wapenvergunning en de foto van een wapen kunnen op zich evenmin de geloofwaardigheid van uw asielfraude herstellen. De klacht mist eveneens objectieve bewijswaarde aangezien het stuk niet meer is dan een weergave van uw verklaringen. Het betalingsbewijs geeft aan dat uw boekhouder 54.000 dollar van uw rekening uitkeerde maar uw stelling dat dit geld aan de taliban betaald werd kan het stuk niet staven. Het medisch attest maakt een opsomming van de klachten aangereikt door uw echtgenote, met name slaapstoornissen, piekeren, slecht eten en steeds terugdenken aan de oorlogssituatie. Het attest vormt een doorverwijzing en maakt melding van een moeilijke anamnese, hetgeen eveneens duidelijk wordt doordat uw vrouw de Syrische nationaliteit opgeplakt krijgt. Hoe dan ook, kan er uit de oplijsting van klachten geen diagnose gehaald worden die kan wijzen op een verminderd vermogen om verklaringen af te leggen en evenmin wordt een dergelijke aantasting van haar cognitieve vermogens door uw vrouw of uw advocaat aangevoerd. De enveloppes kunnen enkel aantonen dat u post ontving uit Afghanistan.

Wat betreft de stukken die u toevoegde aan uw beroepsschrift voor de RvV kan de inhoudelijke beoordeling van de Raad integraal overgenomen worden: "Ook de stukken die verzoekende partijen bijbrengen middels hun op 28 november 2018 neergelegde aanvullende nota zijn niet van aard de bovenstaande appreciatie van hun vluchtmotieven te wijzigen. Met de uitprint van zijn vriendenlijst op Facebook wenst verzoeker aan te tonen dat hij 'high profile' is en dat hij omgaat met meerdere dergelijke mensen uit de zakenwereld, politiek, ordehandhaving, magistratuur en advocatuur. Nog daargelaten het gegeven dat uit een loutere vriendschappenlijst op Facebook niets kan worden afgeleid

over het bestaan en de intensiteit van verzoekers vermeende banden met deze personen, volstaat dit niet om aan te tonen dat verzoeker daadwerkelijk een nood aan internationale bescherming heeft. Uit de foto's waarop familieleden van Haji Zaher te zien zouden zijn, waaronder een halfbroer die als politiecommandant van het district Achin in april 2018 het doelwit van een bomaanslag zou zijn geweest, blijkt evenmin enige persoonlijke band met verzoeker. Bijgevolg zijn deze foto's niet dienstig ter staving van de persoonlijke vervolgingsfeiten die verzoekende partijen in casu aanvoeren. Nog daargelaten het gegeven dat de Facebookberichten over recente aanslagen en de impact ervan op de lokale bevolking niet voorzien zijn van een voor eensluidend verklaarde vertaling conform artikel 8 van het koninklijk besluit houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van 21 december 2006, blijken deze berichten, alsook de door verzoeker geposte foto's, geen betrekking te hebben op het persoonlijke relaas van verzoekende partijen en kunnen zij hierover niets aantonen. Zij zijn bijgevolg evenmin dienstig. Het medisch verslag met betrekking tot verzoekster, tot slot, maakt melding van "angstig depressieve klachten" die na ontvangst van de negatieve beslissing inzake haar verzoek tot internationale bescherming nog zouden zijn toegenomen. Uit dit attest, dat werd opgesteld naar aanleiding van een raadpleging op 27 april 2018, kan slechts blijken dat verzoekster in behandeling is voor mentale problemen waarmee zij kampt. De professionele hoedanigheid van de opsteller wordt in het verslag niet vermeld. Hoe dan ook kan dit stuk niet dienen om aan te tonen dat verzoekster ten tijde van de interviews op het CGVS in 2017 niet in staat was om volledige en correcte verklaringen af te leggen in het kader van haar verzoek om internationale bescherming. Net zo min als dit bij verzoeker het geval was, heeft verzoekster of haar advocaat tijdens de interviews gewezen op een dermate ernstige psychische problematiek dat verzoekster niet in staat zou zijn om haar relaas naar behoren uiteen te zetten."

Tot slot dient opgemerkt te worden dat er voor het verzoek van uw echtgenote S.W. (...) (o.v. 8.154.413) eveneens wordt overgegaan tot een weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

1.2. De bestreden beslissing luidt ten aanzien van S.W. (verzoekster) als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten en Pashtoun van origine te zijn. U bent geboren in het jaar 1374 (Afghaanse kalender, 1995) in Check Nawri, een buitenwijk van de stad Jalalabad, gelegen in het district Surkh Rod van de provincie Nangarhar. U studeerde tot de twaalfde graad. Op 20 januari 2014 huwde u met S.S. (...) (o.v. 8.154.472). Jullie zijn kinderloos.

Uw man baatte een winkel uit en in 1388 (2009) begon hij met het verhandelen van vastgoed. Om hem te beschermen tegen de afpersingspraktijken van lokale commandanten ging hij een jaar later een partnerschap aan met de machtige warlord Haji Zahir. Hij had een aandeel van 75% in uw vastgoedhandel en uw man bezat de resterende 25%.

In de maand hamal 1394 (21 maart – 20 april 2015) riep de taliban uw man terecht omdat hij grond had verhandeld in het dorp Balabagh van Surkh Rod, een regio onder controle van de taliban, zonder dat hij de taliban taks betaalde. Haji Zahir liet hem weten dat hij niet de macht bezat om in te grijpen en na onderhandelingen betaalde uw man de taliban 10.000 dollar. Anderhalve maand later werd hij door de taliban opgebeld. Ze zeiden dat ze geleerd hadden dat hij samenwerkte met Haji Zahir en wilden dat hij met de taliban samenwerkte. Uw echtgenoot wees hun verzoek af en in de daaropvolgende maanden werd hij nog viermaal telefonisch onder druk gezet om de taliban informatie te geven over Haji Zahir, om talibanstrijders in het huis van Haji Zahir binnen te loodsen zodat ze een moordpoging konden ondernemen en om vervolgens eveneens te helpen bij de eliminatie bij twee andere hooggeplaatste vrienden van hem, generaal Lotfullah en Haji Rahmat Ghazar. Op 25 sarathan 1394 (15 juli 2015) toen uw man op weg was naar een feest trof hij een bom aan in zijn wagen. De politie kwam de bom gecontroleerd tot ontploffing brengen, maar verdere bescherming konden ze uw man niet bieden. Ook Haji Zahir verschaftte hem geen effectieve bescherming. Daarom besloot uw man op 27 assad 1394 (18 augustus 2015) naar Kabul te gaan om generaal Lotfullah en Haji Rahmat Ghazar om hulp te vragen. Onderweg werd hij door de taliban tegengehouden en met geweld meegenomen. Gedurende twaalf à dertien dagen werd hij door de taliban gefolterd. De vijftiende dag werd hij voor de maulawi gebracht en stemde hij ermee in de taliban te helpen bij haar moordmissies. Desalniettemin eiste de taliban 100.000 dollar, waarvan uw man uiteindelijk 54.000 dollar betaalde, als losgeld. Uw echtgenoot werd afgezet in het centrum van Jalalabad en twee dagen later op 6 mizan 1394 (28 september 2015) ontvluchtte u

samen met uw echtgenoot Afghanistan. Een reis van ongeveer een maand bracht u op 27 oktober 2015 in B, waar u op 30 oktober 2015 internationale bescherming aanvraagde.

Ter staving van uw verzoek om internationale bescherming legt u samen met uw echtgenoot volgende stukken neer: uw taskara met vertaling, de taskara van uw man met vertaling, een huwelijksakte met vertaling, het paspoort van uw man, een klacht gericht aan de overheid, een wapenvergunning, een betalingsbewijs, acht bewijzen van bankverrichtingen, vier eigendoms- en verkoopaktes, uw diploma en uw rapport, uw stemkaart, een medisch attest, twee enveloppes waarmee de stukken u werden toegestuurd.

Daarnaast brengt uw man 38 foto's aan, van uw man, van uw man met Haji Zahir, de broers van Haji Zahir, generaal Lotfullah en Haji Rahmat Ghozar, van Haji Zahir, generaal Lotfullah en Haji Rahmat Ghozar met andere hoogwaardigheidsbekleders, van een door de taliban gedode kleermaker uit uw dorp van herkomst, van een pistool, van u bij een huis van Haji Zahir dat na uw aankomst in België aangevallen werd door Daesh, van uw man met Mirwais Amarkhel, van Mirwais Amarkhel en de Afghaanse president, van Mirwais Amarkhel gewond in een ziekenhuisbed en van u met uw echtgenoot. Bij terugkeer naar Afghanistan vreest u vervolging door de taliban omdat uw man samenwerking weigerde. Naast de vrees voortvloeiend uit de problemen van uw man met de taliban werpt u op dat in Afghanistan uw rechten als vrouw in het gedrang zijn.

Het CGVS weigerde u op 7 maart 2018 zowel de vluchtelingenstatus als de subsidiaire beschermingsstatus. U diende bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen een beroep in tegen de beslissing van het CGVS. Op 6 december 2019 besloot de RvV dat u de vluchtelingenstatus niet toegekend kon worden terwijl de beslissing van het CGVS vernietigd diende te worden wat betreft de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet. De RvV oordeelde immers dat de informatie waarop het CGVS steunde om de veiligheidssituatie in uw regio van herkomst te beoordelen niet voldoende actueel was.

In uw beroep voor de RvV legde u een volledige uitprint van het Facebookprofiel van uw man, kopieën van de Facebookprofielen van de vrienden van uw man, nieuwsberichten op Facebook van Ariana en Parsine, foto's gepost op de Facebookpagina van uw man, foto's van naaste familieleden van Haji Zaher en medische verslagen m.b.t. uw psychische toestand.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofdte heeft kunnen vaststellen.

U legt doorheen uw eerste verzoek om internationale bescherming twee attesten neer die beiden melden dat u kampt met angst-depressieve klachten waaronder slaapmoeilijkheden, verlies van eetlust en piekeren. De neergelegde attesten bevatten geen diagnose noch andere aanwijzingen dat u omwille van uw mentale staat niet over de cognitieve vermogens zou beschikken om in het kader van uw verzoek om internationale bescherming afdoende verklaringen af te leggen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Uit uw verklaringen blijkt dat uw asielmotieven overeenkomen met de problemen die uw echtgenoot S.S. (...) (o.v. 8.154.472) doorheen zijn verzoek om internationale bescherming aanbracht. Zoals blijkt uit de beslissing die uw man werd toegestuurd en die hieronder hernomen wordt werd uw man de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd omdat het asielrelaas dat jullie uiteenzetten bedrieglijk werd bevonden en de vrees die er voor u ingeroepen werd niet aannemelijk was. Derhalve kan u evenmin een beschermingsstatus toegekend worden. Deze beslissing luidt als volgt:

Er dient te worden opgemerkt dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.

Bij terugkeer naar Afghanistan vreest u gedood te worden door de taliban omdat u niet met hen wilde samenwerken. Tal van tegenstrijdigheden, onaannemelijkheden en vaagheden verhinderen evenwel dat er aan uw vluchtverhaal geloof kan worden gehecht.

Vooreerst mag het verbazen dat u handeldreef in een gebied dat onder controle van de taliban stond. U verklaart immers dat Balabagh het dorp waar u in de eerste maanden van 2015 een stuk grond doorverkocht in handen van de taliban was (CGVS 13/9/2017 p.6; CGVS 7/4/2017 p.6). Dat u als zakenpartner van Haji Zahir, de grote bestrijder van de taliban en Daesh in uw regio, zich naar dit dorp begeeft om er onder de neus van de taliban handel te drijven is zeer merkwaardig (CGVS 13/9/2017 p.3). Als u gevraagd wordt waarom u dit risico nam tracht u uw handelen te verklaren door erop te wijzen dat de verkopende landbouwer u contacteerde (CGVS 13/9/2017 p.7). Deze uitleg kan niet

verdoezelen dat u doelbewust het risico nam om ondanks uw partnerschap met Haji Zahir en de aanwezigheid van de taliban in dit dorp er zaken te doen. Eveneens mag de reactie van Haji Zahir op uw aanvaring met de taliban verbazen. Haji Zahir, de man die een privé-militie oprichtte om de taliban te bestrijden en die volgens u 1500 tot 3000 strijders ter beschikking heeft, zou u geantwoord hebben dat hij de talibs in het dorp in zijn streek niet kent (CGVS 13/9/2017 p.6,7). Als u erop gewezen wordt dat het erg bevreemdend is dat de belangrijke warlord van de regio en bij uitbreiding van uw provincie geen idee heeft van de identiteit van de talibs die opereren in een dorp vlakbij het zijne antwoordt u dat u ook niet weet hoe dat kan om vervolgens van onderwerp te veranderen (CGVS 13/9/2017 p.7). Net als Haji Zahir kent u noch de talibs waarmee u in aanraking kwam noch enige andere talibancommandant in Surkh Rod, het district waar u zaken deed en waarvan u afkomstig bent (CGVS 13/9/2017 p.6). Indien u als zakenman uit Jalalabad daadwerkelijk in talibangebied opereert zou men nochtans verwachten dat u zich informeert over de talibanaanwezigheid in deze regio.

Verder legt u ook over de daaropvolgende bedreigingen en over uw reactie op deze bedreigingen tegenstrijdige verklaringen af. Zo beweert u dat u in de maand jauza (22 mei – 21 juni), anderhalve maand na uw aanvaring met de taliban in de maand hamal van 1394 (21 maart – 20 april 2015), een eerste dreigtelefoontje ontving van de taliban met de melding dat ze u gingen doden (CGVS 13/9/2017 p.6,8,9). Als er even later gevraagd wordt naar uw activiteiten na uw eerste contact met de taliban naar aanleiding van de grondkwestie in Balabagh schetst u een ander beeld. U beweert nu dat u in hamal 1394 uw werk als vastgoedhandelaar neerlegde omwille van de bedreiging van de taliban. Als u erop gewezen wordt dat u - volgens uw relaas - de eerste bedreiging van de taliban ontving in jauza antwoordt u eerst dat u geen nieuwe zaken meer aannam, maar dat u wel de lopende zaken tot een goed einde trachtte te brengen (CGVS 13/9/2017 p.11). Tegelijkertijd geeft u aan dat u in de maand saur (21 april - 21 mei) geen aandacht meer voor uw zaak had omdat uw leven door de problemen in gevaar was en u zich destijds afzijdig hield en trachtte uw problemen op te lossen (CGVS 13/9/2017 p.11). Gevraagd wat u in saur deed om uw problemen op te lossen antwoordt u vreemd genoeg dat u daar niets voor deed (CGVS 13/9/2017 p.11). Op de vraag waarom u dacht dat in de maand saur uw leven in gevaar was komt u evenmin met een plausibel antwoord maar vervroegt u enkel de eerste dreigtelefoon naar deze maand. Een verwijzing naar uw eerdere uitspraak dat dit gesprek een maand later in jauza plaats vond ontlokt bij u slechts de reactie dat u saur en jauza vermeldde en dat u het niet zeker weet (CGVS 13/9/2017 p.11). Uw uitleg kan niet overtuigen. Ook al vonden deze gebeurtenissen twee jaar voor het persoonlijk onderhoud op het CGVS plaats dan nog kan van een hoog opgeleide handelaar verwacht worden dat hij de belangrijkste vervolgingsfeiten uit zijn asielerlaas correct in de tijd kan situeren. Uw poging om uw onkunde de eerste maal dat u door de taliban bedreigd werd in de tijd te situeren te verdoezelen door beide maanden te noemen kan nog minder overtuigen doordat u ook tegenstrijdig bent over de tijdsperiode die tussen de grondtwist en de dreigtelefoon ligt. In uw eerste onderhoud meent u immers dat er amper twee weken tussen uw aanvaring met de taliban over de grondverkoop in Balabagh en het eerste telefoongesprek ligt, terwijl u deze termijn in uw tweede onderhoud optrekt naar anderhalve maand (CGVS 13/9/2017 p.8; CGVS 7/4/2017 p.7). Deze markante tegenstrijdigheid voegt zich bij bovenstaande bevindingen dat u niet in staat bent een duidelijk en consistent beeld op te hangen van de gebeurtenissen en uw activiteiten na uw eerste contact met de taliban in de maand hamal van 1394.

Voorts kunnen ook de maatregelen die u nam in het licht van de bedreigingen van de taliban niet overtuigen. Hoewel u beweert dat u bevangen werd door een grote angst toen u af te rekenen kreeg met de telefonische bedreigingen van de taliban laat deze vrees zich niet voelen in uw gedragingen. U informeerde het politiecommissariaat, dat u enkel van een wapenvergunning voorzag (CGVS 13/9/2017 p.9). Ook lichtte u Haji Zahir in, maar u vond hem niet bereid u te helpen (CGVS 13/9/2017 p.9). Waar u vruchteloos derden verzocht om u te beschermen ondernam u zelf eveneens weinig om u te beschermen. Zo valt het op dat hoewel de taliban u steeds telefonisch contacteerde u niet van telefoonnummer veranderde. Als reden geeft u op dat uw telefoonnummer gekend was door uw zakenpartners (CGVS 13/9/2017 p.12). Dat u gezien de dreiging op uw leven niet overwoog om uw telefoonnummer aan te passen omwille van uw zakenbelangen kan niet ernstig genomen worden. Uw bewering dat u door de dreigementen van de taliban thuis bleef en uw contacten met anderen beperkte moet eveneens genuanceerd worden (CGVS 13/9/2017 p.12). Toen u de bom in uw wagen opmerkte was u op weg naar een feest, een verloofsfeest of een huwelijk denkt u (CGVS 13/9/2017 p.15). Uw grote vrees voor de taliban valt niet te rijmen met de bevinding dat u uw huis verliet voor publieke festiviteiten. Bovendien geeft uw vrouw aan dat u ging werken in de ochtend en dat u pas 's nachts terugkwam en zou ze enkel opgemerkt hebben dat u er gespannen uitzag (CGVS W.S. (...) p.6). Ook deze uitspraak valt niet te verzoenen met uw bewering dat u zich maandenlang thuis verschool.

Eveneens mag het verbazen dat u in Jalalabad bleef wonen ondanks de aanhoudende dreigementen en zelfs een moordpoging van de taliban nabij uw huis (CGVS 13/9/2017 p.9). U bent nochtans een welgestelde vastgoedhandelaar die ook in Kabul stad actief was en die zelfs een zus in deze stad heeft

(CGVS 7/4/2017 p.4; CGVS 13/9/2017 p.11; Verklaring DVZ punt 17). Als er gevraagd wordt of u overwoog om naar Kabul te verhuizen om aan de taliban te ontkomen oppert u zelf dat het mogelijk was en dat u met het idee speelde (CGVS 13/9/2017 p.12). Als enige stap om dit idee te verwezenlijken wijst u op uw tocht die abrupt door de taliban werd afgebroken (CGVS 13/9/2017 p.12,13). Dat u destijds op weg was naar Kabul kaderde u eerder in een andere context. Niet zozeer om zelf een onderkomen in Kabul te vinden ging u naar de hoofdstad wel om twee van uw invloedrijke vrienden te bezoeken (CGVS 13/9/2017 p.12). Dat u hoewel u er de middelen en de contacten voor bezat niet probeerde om uzelf in de miljoenenstad Kabul in veiligheid te brengen doet andermaal afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw asielrelaas. Voorts kan ook het geplande bezoek aan uw twee vrienden in Kabul niet overtuigen. U wilde hen uw probleem met de taliban voorleggen en hen om hulp vragen (CGVS 13/9/2017 p.12). Waarom dit niet telefonisch kon is vooreerst niet duidelijk. Hoe u uw probleem met de taliban aan hen wilde voorleggen zonder daarbij te vermelden wat de taliban van u verlangde – aangezien ze u dan zouden verdenken van samenwerking met de taliban – is eveneens onduidelijk (CGVS 13/9/2017 p.12). Het gebrek aan plausibiliteit van uw poging om uw twee vrienden ter hulp te roepen haalt verder het geloof in uw vluchtverhaal onderuit.

Daarnaast komt ook het dwingende verzoek van de taliban allerm minst geloofwaardig over. U vertelt dat de taliban van u verwachtte dat u talibs zou meenemen naar Haji Zahir zodat zij een moordpoging konden uitvoeren (CGVS 13/9/2017 p.9). De taliban vroeg van u om niet alleen mee te helpen aan het beëindigen van het leven van uw zakenpartner maar ook om uw leven en dat van uw familieleden ernstig in gevaar te brengen. Immers, indien u betrokken was bij een moordpoging op Haji Zahir zou zijn broer niet alleen u maar ook uw familie gedood hebben, zo zegt u (CGVS 13/9/2017 p.14). Dat de taliban denkt u te overhalen om deel te nemen aan de moordpoging zonder de negatieve gevolgen van een deelname te overtroeven is allerm minst plausibel. Als u erop gewezen wordt dat de geschetste rekruteringswijze van de taliban allerm minst kan overtuigen bevestigt u enkel dat u gedood zou worden of u het nu deed of niet, waarmee u andermaal het punt dat u geen geloofwaardige aansporing gegeven werd om uw zakenpartner te helpen vermoorden kracht bij zet (CGVS 13/9/2017 p.14).

Eveneens mag het verbazen dat de taliban het initiatief voor de aanval op Haji Zahir geheel aan u overliet. U vertelde de talibs dat u de taliban zou informeren indien u een mogelijkheid zag. U zou hen informeren via de landbouwer of als een talib u opbelde (CGVS 13/9/2017 p.14). Uw voorstelling dat de taliban niet haar werkwijze aan u oplegde maar daarbij instemde met een weinig geheime of efficiënte communicatiemethode, als via een derde persoon of wachten tot een talib u opbelt, is wederom weinig geloofwaardig. Het vertrouwen van de taliban in u is erg verwonderlijk aangezien ze uw samenwerking pas na maanden van dreigementen, een moordpoging, een gewelddadige ontvoering en twaalf à dertien dagen van folteren van u konden losweken (CGVS 7/4/2017 p.13, CGVS 13/9/2017 p.14). Dat ze u na u in gevangenschap zwaar onder druk en afgeperst te hebben opeens voldoende zouden vertrouwen om het initiatief voor de moordpoging op Haji Zahir aan u over te laten is allerm minst geloofwaardig. De taliban wilden u immers ronselen omdat u een goede relatie had met Haji Zahir en u toegang had tot hem wanneer u wilde. Waarom ze dan u, die duidelijk erg weigerachtig stond tegen de moordpoging op Haji Zahir, naar huis zouden laten terugkeren zonder duidelijke concrete afspraken maar enkel met uw vage belofte dat u hen zou contacteren kan u niet verduidelijken. U verwijst ter verklaring slechts naar de uitspraak van de maulawi, die de talibs aanstuurde, dat hij uw vader kende (CGVS 13/9/2017 p.15-16). Waarom gezien uw voorgeschiedenis met de taliban de verklaring van de maulawi dat hij uw vader kende ineens groot vertrouwen in u schepte kan u dan weer niet verduidelijken (CGVS 13/9/2017 p.15-16). Een vertrouwen dat blijkbaar zo groot is dat uw ontvoerders ingaan op uw eis om u op het centrale plein van Jalalabad af te zetten (CGVS 13/9/2017 p.14). Het is eveneens opmerkelijk dat uw toezegging de taliban te helpen Haji Zahir uit te schakelen niet voldoende is voor uw vrijlating uit handen van de taliban. Hoewel u een cruciale schakel bent in het moordscenario van de taliban moet u de taliban eveneens een zeer hoog bedrag betalen om naar huis terug te keren. Het is opvallend dat de taliban enerzijds verregaande samenwerking van u verlangt en het initiatief daarvoor bij u legt terwijl ze tegelijkertijd weinig positieve gevoelens bij u opwekken door u een zeer aanzienlijk bedrag afhandig te maken (CGVS 13/9/2017 p.13). De vaststelling dat de handelswijze van de taliban elke aannemelijkheid mist haalt verder het geloof in uw asielrelaas onderuit.

Daarnaast mag het ook verbazen dat de taliban u tijdens hun pogingen om u telefonisch te overhalen hun kant te kiezen, hebben getracht u te elimineren (CGVS 13/9/2017 p.9). Het is vreemd dat de taliban u telefonisch onder druk zetten om hun organisatie te vervoegen omdat u gezien uw contacten een meerwaarde zou betekenen en dat ze tegelijkertijd u proberen uit te schakelen door een bom in uw voertuig te verstoppen. Een verklaring voor dit schijnbaar tegenstrijdig optreden van de taliban kan u niet aandragen (CGVS 13/9/2017 p.9).

Gezien al deze vaststellingen kan er geen geloof meer worden gehecht aan uw wedervaren met de taliban, waarop u uw asielmotieven steunt. Evenmin slaagt u erin aan te tonen dat u louter omdat u voor uw vertrek uit Afghanistan een zakenrelatie met Haji Zahir had u bij terugkeer naar Afghanistan een

gegronde vrees op vervolging of een reëel risico op ernstige schade loopt omdat Haji Zahir een doelwit vormt voor de Taliban en voor Daesh (CGVS 13/9/2017 p.2). U verklaart immers dat Haji Zahir tal van zakenpartners had, waardoor uw professionele, ondertussen stopgezette relatie met hem onvoldoende is om aan te nemen dat u bij terugkeer naar Afghanistan een beschermingsnood zou hebben. Uw band met generaal Lottullah of Haji Rahmat Ghobar, die u aan de hand van foto's tracht te staven en die u tijdens uw persoonlijk onderhoud omschrijft als zakelijke vriendschappen via andere vrienden (CGVS 7/4/2017 p.14), en waardoor u voor uw vertrek uit Afghanistan geen geloofwaardige problemen kende kan op zich evenmin een beschermingsnood bij terugkeer naar Afghanistan aantonen. Na het onderhoud stuurde u nog foto's door van een zekere Mirwais Amarkhel, die volgens het bijgevoegd schrijven een hooggeplaatst persoon in de Afghaanse samenleving is. De foto's tonen u op het huwelijk van Amarkhel, Amarkhel samen met Ashraf Ghani en een gewonde Amarkhel in een ziekenhuisbed. U beweert dat de heer Amarkhel het slachtoffer was van een aanslag en dat u zakelijke banden met hem had. Met deze foto's wilt u andermaal aantonen dat uw leven in gevaar is omdat u een status heeft in Afghanistan, hetgeen geen garantie is op veiligheid, zo schrijft u. Uw bewering gaat evenwel voorbij aan de vaststelling dat u Amarkhel omschrijft als een hoogwaardigheidsbekleder die – zo blijkt uit de foto's – in het kader van zijn functie in contact kwam met de president, terwijl u niet een gelijkaardige functie bekleedde. Louter op basis van de zakelijke band tussen u en Amarkhel kan niet aangenomen worden dat u nood heeft aan bescherming. Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen moet besloten worden dat u een beschermingsnood volgens de Conventie van Genève of volgens de definitie van de subsidiaire bescherming niet aannemelijk maakt.

Evenmin kan er aangenomen worden dat u nood aan bescherming heeft louter omwille van uw zakenactiviteiten. In de UNCHR Eligibility Guidelines van 19 april 2016 wordt melding gemaakt van de categorie "Business People and Other People of Means". Er moet er echter worden vastgesteld dat in de UNHCR Guidelines uitdrukkelijk wordt gesteld dat het risico het slachtoffer te zijn criminele bendes afhankelijk is van de individuele omstandigheden eigen aan de zaak. Hieruit kan worden afgeleid dat een asielzoeker in concreto dient aan te tonen dat hij persoonlijk een risico loopt en dat een loutere verwijzing naar uw activiteit als vastgoedhandelaar volstaat niet om te besluiten tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of van een reëel risico op ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet. Naast uw ongeloofwaardig asielrelaas brengt u geen elementen aan die uw nood aan bescherming omwille van uw vroegere tewerkstelling aantonen. Er moet dan ook besloten worden dat u er door een verwijzing naar uw beroep in Afghanistan niet in slaagt aan te tonen dat u nood heeft aan internationale bescherming.

Daarnaast werpt uw vrouw op dat bij terugkeer naar Afghanistan haar rechten als vrouw geschonden zullen worden. Meer bepaald haalt ze aan dat vrouwen op jonge leeftijd uitgehuwelijkt worden aan oude mannen, dat vrouwen weggestopt worden thuis met enkel wat water, dat vrouwen niet zelf kunnen gaan winkelen, dat als vrouwen de straat betreden hun gsm's gestolen worden en hun handen afgehakt worden om hun armbanden te stelen, dat meisjes ontvoerd worden en dat ze haar studies aan de school voor lerarenopleiding moest staken omdat er tot tweemaal toe bommen werden geplaatst en dat de vrouwelijke studenten zuur in het gezicht gegooid werd (CGVS W.S.(...) p.5).

Uw vrouw laat echter na aan te tonen dat de door haar aangehaalde problematieken op haar van toepassing waren of zullen zijn bij terugkeer naar Afghanistan. Zo blijkt ze niet uitgehuwelijkt op jonge leeftijd, maar huwde ze toen ze zo'n 19 jaar oud was en leerde ze u kennen doordat u de broer bent van haar schoolvriendin (CGVS W.S.(...) p.3). Haar bewering dat vrouwen in Jalalabad de straten niet kunnen betreden en geen deel kunnen uitmaken van het dagelijks leven blijkt evenmin correct. Uit informatie toegevoegd aan het administratief dossier blijkt dat vrouwen wel degelijk een zichtbare functie kunnen uitvoeren in Jalalabad. Bovendien kan ook uit de vaststelling dat uw echtgenote twaalf jaar school liep en een stemkaart bezat afgeleid worden dat ze wel degelijk van het sociale leven in Jalalabad deel kon uitmaken (CGVS W.S.(...) p.3). Haar bewering dat vrouwen hun handen worden afgehakt om hun armbanden te stelen wanneer ze de straten van Jalalabad betreden brengt u terug tot een eenmalig veiligheidsincident, met name een bomaanslag tegen de Kabul Bank waarbij slachtoffers beroofd werden (CGVS 13/9/2017 p.5). Als u specifiek gevraagd wordt naar de redenen waarom uw vrouw haar lerarenopleiding stop zette antwoordt u meermaals opvallend vaag dat de scholen bedreigd werden door de Taliban (CGVS 13/9/2017 p.4-6). U haalt wel aan dat de lerarenschool aangevallen werd maar situeert deze aanval na uw vertrek uit Afghanistan (CGVS 13/9/2017 p.5). Daarnaast maken u en uw vrouw er melding van dat mensen in Jalalabad ontvoerd worden maar waarom uw vrouw dit lot te beurt zou vallen tonen jullie in concreto niet aan (CGVS 7/4/2017 p.5; CGVS 13/9/2017 p.5,6). Het valt bovendien op dat uw echtgenote geen van de aangehaalde persoonlijke asielmotieven aanbracht bij de Dienst Vreemdelingenzaken, noch speelden deze elementen in jullie beslissing om Afghanistan te verlaten (CGVS S.W. (...) Vragenlijst punt 4 en 5; CGVS W.S.(...) p.4). Bovenstaande vaststellingen laten niet toe te besluiten dat omwille van de aangehaalde redenen er voor uw vrouw een vrees voor

vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie zou bestaan, noch dat ze in geval van terugkeer naar uw land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

In haar arrest van 6 december 2019 bevestigde de RvV dat u en uw echtgenote noch de vluchtelingenstatus noch de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet toegekend kon worden.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afghaanse verzoekers ook een subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Verzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan van 30 augustus 2018 (beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/5b8900109.html> of <https://www.refworld.org>) en de EASO Country Guidance note: Afghanistan van juni 2019 (beschikbaar op https://www.easo.europa.eu/sites/default/files/Country_Guidance_Afghanistan_2019.pdf of <https://www.easo.europa.eu/country-guidance>) in rekening genomen.

Nergens in voornoemde UNHCR-richtlijnen wordt geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken verzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat verzoekers afkomstig uit “conflict-affected areas” nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake is van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer is van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werd. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan.

In voormelde EASO Guidance Note wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EASO Guidance Note wordt er op gewezen dat de schaal van het willekeurig geweld in Afghanistan verschilt van regio tot regio en dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie per provincie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is binnen een provincie; (v) het aantal burgerslachtoffers; en (vi) de mate waarin burgers ingevolgt het gewapend conflict de provincie ontvluchten.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Zowel uit de analyse van de situatie en de UNHCR Guidelines, als uit de EASO Guidance Note komt duidelijk naar voren dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan regionaal erg verschillend is. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er slechts een beperkt aantal provincies te kampen heeft met een voortdurende en open strijd tussen AGE's en de Afghaanse veiligheidsdiensten, of tussen AGE's onderling. De situatie in deze provincies worden vaak gekenmerkt door aanhoudend en wijdverspreid geweld dat veelal de vorm aanneemt van ground engagements, luchtbombardementen,

IED's, etc. In deze provincies vallen veel burgerslachtoffers te betreuren, en het geweld dwingt burgers om hun woonplaats te ontvluchten. De mate van willekeurig geweld in de provincies waar zich een voortdurende open strijd afspeelt, is dermate hoog dat er slechts minimale individuele elementen vereist zijn om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. In andere Afghaanse provincies vinden weliswaar met enige regelmaat incidenten plaats, maar kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van open combat of hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. De omvang en de intensiteit van het geweld zijn er beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten wordt. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er wat deze provincies betreft niet kan gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien een verzoeker aannemelijk maakt dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestaan die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhogen (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 28). Tot slot zijn er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag is dat in het algemeen kan gesteld worden dat er geen reëel risico bestaat voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvindt in de provincie.

Inzake de veiligheidssituatie wordt voorts vastgesteld dat de situatie in de steden, vooral in de provinciehoofdplaatsen, sterk verschilt van deze op het platteland. De meerderheid van de steden staan immers onder controle van de Afghaanse overheid, die de infiltratie van insurgents in de steden tracht te voorkomen door in te zetten op een verhoogde aanwezigheid van militaire en politionele diensten. In het algemeen worden Afghaanse steden dan ook relatief veiliger geacht dan rurale gebieden. Dat is ook de reden waarom vooral stedelijke gebieden een toevluchtsoord vormen voor burgers die het geweld in de rurale gebieden wensen te ontvluchten.

Het gros van het geweld dat in de grootsteden plaatsvindt kan toegeschreven worden aan AGE's die in deze stedelijke gebieden actief zijn, en die met hun acties voornamelijk leden van de Afghaanse veiligheidsdiensten, overheidsmedewerkers, en buitenlandse (diplomatieke) aanwezigheid viseren. Het geweld dat in de grootsteden er plaatsvindt is dan ook doorgaans doelgericht van aard en neemt er in hoofdzaak de vorm aan van aanvallen op high profile doelwitten, doelgerichte moorden en ontvoeringen. Met high profile doelwitten worden overheidsgebouwen, overheidsmedewerkers, gebouwen en leden van de Afghaanse veiligheidsdiensten, alsook plaatsen met een internationale diplomatieke, militaire, humanitaire, supranationale of andere aanwezigheid bedoeld. Omwille de aard van de doelwitten die geviséerd worden, is het gros van de aanslagen die in de steden plaatsvindt op bepaalde plaatsen in een stad geconcentreerd. Hoewel veel van deze doelgerichte aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijk collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn van de opstandelingen.

Om het geheel van bovenstaande redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de agglomeratie Jalalabad te worden beoordeeld.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Country of Origin Information Report : Afghanistan Security Situation december 2017 (pag. 1-68 en 195-201, beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/5ac603924.html> of <https://www.refworld.org>); het EASO Country of Origin Information Report : Afghanistan Security Situation- Update – mei 2018 (pag. 1-24 en 111-118, beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/5b3be4ad4.html> of <https://www.refworld.org>); het EASO Country of Origin Information Report : Afghanistan Security Situation – juni 2019, (pag. 1-66 en 211-218, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/Afghanistan_security_situation_2019.pdf); de COI Focus Afghanistan: Veiligheidssituatie in Jalalabad, Behsud en Surkhrod van 18 maart 2019, beschikbaar op [https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/](https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_veiligheidssituatie_in_jalalabad_behsud_en_surkhrod.pdf)

<https://www.cgvs.be/nl> of <https://www.cgvs.be/nl/landeninfo/veiligheidssituatie-jalalabad-behsud-ensurkhrod-addendum> of <https://www.cgvs.be/nl>); en de COI Focus Afghanistan: Veiligheidssituatie in Jalalabad, Behsud en Surkhrod (addendum) van 26 augustus 2019, beschikbaar op <https://www.cgvs.be/nl/landeninfo/veiligheidssituatie-jalalabad-behsud-ensurkhrod-addendum> blijkt dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict in Afghanistan te situeren is in het Zuiden, Zuidoosten en het Oosten. De provincie Nangarhar behoort tot de oostelijke regio van Afghanistan. Uit de beschikbare informatie blijkt dat gewapende militante groeperingen zoals de taliban en Islamitische Staat (ISKP) actief zijn in de meer afgelegen delen van de provincie. Zo is ISKP hoofdzakelijk openlijk en militair aanwezig in de zuidelijke districten van de provincie Nangarhar die

grenzen aan Pakistan. De taliban is op zijn beurt voornamelijk sterk aanwezig in de westelijke districten van de provincie. De taliban en ISKP bestrijden elkaar voor de controle over territoria en de aanwezige mijnen, in het bijzonder in het Tora Bora gebied van waaruit diverse goederen van en naar Pakistan gesmokkeld worden. De zuidelijke en zuidwestelijke districten worden het meest getroffen door deze gewapende strijd. Het CGVS benadrukt dat aan verzoekers afkomstig uit grote delen van Nangarhar de subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend omwille van de algemene veiligheidssituatie in hun regio van herkomst, dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er in hun hoofde geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Inzake de veiligheidssituatie dient echter herhaald en benadrukt te worden dat de situatie in de steden, vooral de provinciehoofdplaatsen, sterk verschilt van deze op het platteland. Provinciale hoofdplaatsen en belangrijkste bevolkingscentra staan over het algemeen onder controle van de Afghaanse overheid en steden kennen een betere infrastructuur, dienstverlening en mogelijkheden tot levensonderhoud, en Dit geldt eveneens voor de stad Jalalabad, een stad gelegen aan de rivier Kabul die tevens een apart district vormt maar zich verder uitstrekt dan deze districtsgrenzen. Bepaalde buitenwijken van de stad Jalalabad liggen in de omliggende districten Behsud en Surkhrod, respectievelijk ten noorden en ten westen van de stad Jalalabad. Snelle urbanisatie, gedreven door economische migratie, plattelandsvlucht, terugkeer van vluchtelingen uit Pakistan en conflictgerelateerde ontheemden, heeft de omliggende dorpen doen opgaan in een verstedelijkt gebied dat ver buiten de districtsgrenzen reikt. De wijken die een buitenwijk vormen van de stad Jalalabad, maar de jure in een ander district zijn gelokaliseerd, worden door het CGVS bij de stad Jalalabad gerekend, daar zij deel uitmaken van de stad Jalalabad in haar geheel.

Voor Jalalabad, één van de grotere steden in Afghanistan, dient opgemerkt te worden dat het geweldsniveau en de typologie van het geweld er erg verschillend is van de rest van de provincie Nangarhar. De stad is stevig in handen van de overheid en er werden bijkomende veiligheidsmaatregelen genomen in het voorbije jaar, zoals een overdracht van de controle over de veiligheid van de stad aan het Afghaanse leger, wat een positieve impact op de algemene veiligheidssituatie in de stad tot gevolg heeft. Het geweld is er voornamelijk gericht tegen overheidspersoneel, meer bepaald Afghaans en internationaal veiligheidspersoneel, meestal in de vorm van aanslagen met bremmbommen (IED's), mijnen en andere explosieven. Daarnaast vonden er ook een aantal complexe aanslagen plaats. Deze aanslagen passen binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de grote steden in Afghanistan, met name complexe aanslagen die gericht zijn tegen high profile- doelwitten waarbij overheidsgebouwen, gebouwen van Afghaanse veiligheidsdiensten, en plaatsen met een internationale diplomatieke, militaire, humanitaire, supranationale aanwezigheid gevisieerd worden. Hoewel veel van deze complexe aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijk collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers bij deze aanslagen niet het voornaamste doelwit zijn. Daarnaast werd Jalalabad voornamelijk in de eerste helft van 2018 getroffen door enkele grootschalige aanslagen opgeëist door ISKP, waarbij "soft targets" gevisieerd werden: bij deze aanslagen zijn de slachtoffers voornamelijk burgers en betreft het licht bewaakte locaties. Hoewel het geweld in de stad voornamelijk doelgericht van aard is, zorgt de aard van het gebruikte geweld er voor dat ook burgers zonder specifiek profiel gedood of verwond worden. De impact van de hierboven beschreven aanslagen is echter niet van dien aard dat het inwoners dwingt hun woonplaats te verlaten, zoals blijkt uit het aantal intern ontheemden (IDP's). Jalalabad blijft daarentegen een toevluchtsoord te zijn voor burgers die het geweld in andere regio's ontvluchten

Niettegenstaande er zich in Jalalabad en de ruimere stadsregio met enige regelmaat terreuraanslagen voordoen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van open combat of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk verschillende geweldsniveau en de typologie van het geweld in de regio in vergelijking met de provincie Nangarhar, de controle van de veiligheidsdiensten over de regio, het relatief beperkte aantal conflict gerelateerde incidenten, waarbij de tweede helft van 2018 en de eerste helft van 2019 een duidelijke daling van het geweldsniveau inhield, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld, de mate waarin burgers het slachtoffer zijn van doelgericht dan wel willekeurig geweld, de oppervlakte van het gebied dat getroffen wordt door willekeurig geweld, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal in het betrokken gebied, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de vaststelling dat de regio een toevluchtsoord is voor burgers die het geweld in andere regio's ontvluchten. Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de agglomeratie Jalalabad actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. De door u neergelegde Facebookberichten over de aanslagen in Jalalabad zitten vervat in bovenstaande analyse.

Aldus rijst de vraag of u persoonlijke omstandigheden kan inroepen die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in de agglomeratie Jalalabad in uw hoofde dermate verhogen dat er moet aangenomen dat u bij een terugkeer naar deze regio een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van uw leven of persoon.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Kabul. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die er op wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die tot gevolg hebben dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Tot slot dient opgemerkt te worden dat uit de actuele en objectieve informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat Jalalabad via de internationale luchthaven van Kaboel en de weg tussen de Afghaanse hoofdstad en Jalalabad op een relatief veilige manier toegankelijk is. Vanuit Jalalabad kan men doorreizen naar de delen van de stad gelegen in de omliggende districten Behsud en Surkhrod, ten noorden en ten westen van het district Jalalabad. Gelet op het strategische belang van deze weg, worden gerichte veiligheidsoperaties door de autoriteiten op deze weg uitgevoerd en is controle over de weg van groot belang voor de autoriteiten. Het gegeven dat veiligheidsoperaties onderweg plaatsvinden belet niet dat er nog steeds sterk seizoensgebonden migratiepatronen zijn, waarbij vele Afghanen de koude wintermaanden in Kabul ontvluchten door naar Jalalabad te reizen, en in omgekeerde richting de drukkende hitte in de zomer ontvluchten richting Kabul. Uit dezelfde informatie blijkt dat het grootste probleem op deze weg er de verkeersveiligheid is, waarvan de oorzaken moeten worden gezocht bij roekeloos rijgedrag en een verouderd wagenpark. Dergelijke risico's houden echter geen enkel verband met een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 c) van de Vreemdelingenwet.

De neergelegde stukken die u en uw echtgenote neerleggen kunnen bovenstaande appreciatie niet ombuigen. De taskara van u en uw echtgenote, uw paspoort, jullie huwelijksakte, de eigendoms- en verkoopaktes en het diploma, de bewijzen van de bankverrichtingen, het rapport en de stemkaart van uw vrouw hebben louter betrekking op jullie identiteit en leven in Afghanistan zonder dat ze jullie asielmotieven kunnen ondersteunen. De foto's van u, Haji Zahir, de broers van Haji Zahir, generaal Lotfullah, Haji Rahmat Ghozar en Mirwais Amarkhel kunnen enkel getuigen van uw band met deze personen en hun posities zonder dat deze relaties, zoals hierboven aangehaald, in uw hoofde een nood aan internationale bescherming aantonen. Uit de foto's van een door de taliban gedode kleermaker uit uw dorp of een gebouw dat na uw vertrek door de taliban aangevallen werd houden geen verband met uw persoonlijke vrees op vervolging. Uw wapenvergunning en de foto van een wapen kunnen op zich evenmin de geloofwaardigheid van uw asielfraus herstellen. De klacht mist eveneens objectieve bewijswaarde aangezien het stuk niet meer is dan een weergave van uw verklaringen. Het betalingsbewijs geeft aan dat uw boekhouder 54.000 dollar van uw rekening uitkeerde maar uw stelling dat dit geld aan de taliban betaald werd kan het stuk niet staven. Het medisch attest maakt een opsomming van de klachten aangereikt door uw echtgenote, met name slaapstoornissen, piekeren, slecht eten en steeds terugdenken aan de oorlogssituatie. Het attest vormt een doorverwijzing en maakt melding van een moeilijke anamnese, hetgeen eveneens duidelijk wordt doordat uw vrouw de Syrische nationaliteit opgeplakt krijgt. Hoe dan ook, kan er uit de oplijsting van klachten geen diagnose gehaald worden die kan wijzen op een verminderd vermogen om verklaringen af te leggen en evenmin wordt een dergelijke aantasting van haar cognitieve vermogens door uw vrouw of uw advocaat aangevoerd. De enveloppes kunnen enkel aantonen dat u post ontving uit Afghanistan.

Wat betreft de stukken die u toevoegde aan uw beroepsschrift voor de RvV kan de inhoudelijke beoordeling van de Raad integraal overgenomen worden: "Ook de stukken die verzoekende partijen bijbrengen middels hun op 28 november 2018 neergelegde aanvullende nota zijn niet van aard de bovenstaande appreciatie van hun vluchtmotieven te wijzigen. Met de uitprint van zijn vriendenlijst op Facebook wenst verzoeker aan te tonen dat hij 'high profile' is en dat hij omgaat met meerdere dergelijke mensen uit de zakenwereld, politiek, ordehandhaving, magistratuur en advocatuur. Nog daargelaten het gegeven dat uit een loutere vriendschappenlijst op Facebook niets kan worden afgeleid over het bestaan en de intensiteit van verzoekers vermeende banden met deze personen, volstaat dit niet om aan te tonen dat verzoeker daadwerkelijk een nood aan internationale bescherming heeft. Uit de foto's waarop familieleden van Haji Zaher te zien zouden zijn, waaronder een halfbroer die als politiecommandant van het district Achin in april 2018 het doelwit van een bomaanslag zou zijn geweest, blijkt evenmin enige persoonlijke band met verzoeker. Bijgevolg zijn deze foto's niet dienstig ter staving van de persoonlijke vervolgingsfeiten die verzoekende partijen in casu aanvoeren. Nog daargelaten het gegeven dat de Facebookberichten over recente aanslagen en de impact ervan op de lokale bevolking niet voorzien zijn van een voor eensluidend verklaarde vertaling conform artikel 8 van het koninklijk besluit houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van 21 december 2006, blijken deze berichten, alsook de door verzoeker geposte foto's, geen betrekking te hebben op het persoonlijke relaas van verzoekende partijen en kunnen zij hierover niets aantonen. Zij zijn bijgevolg

evenmin dienstig. Het medisch verslag met betrekking tot verzoekster, tot slot, maakt melding van "angstig depressieve klachten" die na ontvangst van de negatieve beslissing inzake haar verzoek tot internationale bescherming nog zouden zijn toegenomen. Uit dit attest, dat werd opgesteld naar aanleiding van een raadpleging op 27 april 2018, kan slechts blijken dat verzoekster in behandeling is voor mentale problemen waarmee zij kampt. De professionele hoedanigheid van de opsteller wordt in het verslag niet vermeld. Hoe dan ook kan dit stuk niet dienen om aan te tonen dat verzoekster ten tijde van de interviews op het CGVS in 2017 niet in staat was om volledige en correcte verklaringen af te leggen in het kader van haar verzoek om internationale bescherming. Net zo min als dit bij verzoeker het geval was, heeft verzoekster of haar advocaat tijdens de interviews gewezen op een dermate ernstige psychische problematiek dat verzoekster niet in staat zou zijn om haar relaas naar behoren uiteen te zetten."

Tot slot dient opgemerkt te worden dat er voor het verzoek van uw echtgenote S.W. (...) (o.v. 8.154.413) eveneens wordt overgegaan tot een weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

Na het voorgaande moet er ook wat u betreft besloten worden tot een weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Het verzoekschrift

2.1. Verzoekende partijen beroepen zich in wat zich aandient als een enig middel op de:

"Schending van de artikelen 2 + 3 wet van 29/07/1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen ; schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet + schending van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, o.a. het materiële motiveringsbeginsel en het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel + manifeste appreciatiefout.

- Schending van art. 1, sectie A, § 2 van de Conventie van Genève van 28/07/1951."

Verzoekende partijen gaan in op het reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de voormelde wet van 15 december 1980 (Vreemdelingenwet). Zij wijzen op de inhoud van het arrest dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV) in het verleden velde ten aanzien van verzoekende partijen. Vervolgens betogen zij:

"De RvV had het CGVS (uitsluitend) verzocht om actuele informatie aangaande de veiligheidssituatie voor te leggen m.b.t. verzoekers herkomstregio (i.c. Check Nawri - district Surkhrod).

De RvV is er -minstens impliciet- vanuit gegaan dat er geen vestigingsalternatief voorhanden is in hoofde van verzoekers.

Zo ja, dan had de RvV aan het CGVS wel de (bijkomende) vraag gesteld om noodzakelijke informatie voor te leggen dienaangaande.

Welnu, zonder verzoekers opnieuw uit te nodigen in het kader van een bijkomend onderhoud op het CGVS, teneinde hen minstens de kans te geven om hieromtrent toelichting te kunnen geven, is deze laatste er in de bestreden beslissing volledig ten onrechte, minstens voorbarig, van uitgegaan dat er voor verzoekers een vestigingsalternatief voorhanden zou zijn in de stad Jalalabad."

Verder zijn er volgens verzoekende partijen weldegelijk persoonlijke omstandigheden voorhanden die erop wijzen dat zij verhoogd risico lopen om slachtoffer te worden van het willekeurig geweld. Verzoekende partijen wijzen erop dat het CGVS verzoekers profiel als voormalig zakenman, actief in de vastgoedsector, niet betwist. Vervolgens stellen zij:

"Bij (aangetekende) actualisatie dd. 27 november 2018 (in het kader van het RvV beroep in de zaak RvV 218 547 / IV) had verzoeker een kopie voorgelegd van zijn integraal Facebook profiel, (blzn. 1-25) Hieruit bleek overduidelijk dat hij een high-prophile persoon is.

Meerdere high-prophile personen maken deel uit van verzoekers vriendenkring."

Verzoekende partijen vestigen vervolgens de nadruk op hetgeen zij aanvoerden in de voormelde aanvullende nota, ingediend tijdens hun vorige beroepsprocedure voor de RvV.

Verzoekende partijen vinden het voorts opmerkelijk dat het CGVS geen onderzoek heeft verricht naar verzoekers achtergrond, bijvoorbeeld in het kader van een bijkomend onderhoud, om hem de kans te bieden extra toelichting te geven over zijn band met deze 'high-profile' personen.

"Een eenvoudige blik op zijn Facebookpagina geeft wel degelijk een klare inkijk op verzoekers profiel en leven : wie hijzelf is en met welke mensen hij omgaat.

Dat verzoeker omgaat met high-profile mensen uit de zakenwereld ; politiek ; ordehandhavers ; rechters ; advocaten etc. ligt volledig in de lijn met zijn verklaringen tijdens zijn eerdere onderhouden op het CGVS.

Gelet op de bestaande hoge intensiteit van verzoekers banden met high-profile personen, lopen verzoekers een verhoogd risico om het slachtoffer te zullen worden van willekeurig geweld in de zin van art. 48/4, §2, c Vw."

Verzoekende partijen zijn verder van mening dat het aantal en de ernst van de gepleegde terreuraanslagen in hun regio van herkomst in de bestreden beslissingen ten onrechte wordt onderbelicht. Zij betogen:

"Uit recente algemene informatie blijkt dat in de regio Jalalabad wel degelijk met grote regelmaat terreuraanslagen gepleegd worden. (Stukken 3-11)

Verzoekers vrezen met recht en reden dat hun leven ernstig bedreigd is als gevolg van het bestaande willekeurige geweld in hun herkomstregio wegens het aan de gang zijnde binnenlands gewapend conflict.

De argumenten waarop het CGVS zich i.c. baseert om verzoekers de subsidiaire beschermingsstatus af te wijzen, zijn niet overtuigend.

Gezien de veiligheidstoestand in verzoekers herkomstregio in Surkhrod verre van stabiel is ; er nog steeds mensenrechtenschendingen voorkomen (in de vorm van aanslagen, illegale arrestaties , ontvoeringen, foltering etc.) vrezen verzoekers met recht en reden voor hun leven.

Het CGVS heeft geen , minstens te weinig rekening gehouden met de concrete omstandigheden en feitelijkheid ter plaatse.

In Afghanistan voelen verzoekers zich aan hun lot overgelaten."

Verder doen verzoekende partijen gelden:

"Tenslotte zal voor verzoekers persoonlijk een terugkeer naar hun herkomstregio in Afghanistan na een langdurige afwezigheid in het buitenland sinds 2015, op zich reeds een grote aandacht trekken van de plaatselijke bevolking met alle verhoogde veiligheidsrisico's van dien voor henzelf.

Dit gegeven op zich maakt het dat verzoekers persoonlijke situatie in Afghanistan hoedanook uitzichtloos is bij een terugkeer.

Verzoekers vrezen dat zij hierdoor een ernstig risico lopen op o.a. een ontvoering hetzij een afrekening. Bij een terugkeer zullen verzoekers door de lokale gemeenschap worden aanzien als (ongelovige) vreemdelingen die verwesterd zijn."

2.2. Verzoekende partijen vragen op basis van het voorgaande om de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen of om de bestreden beslissingen te vernietigen en de zaak voor bijkomend onderzoek terug te sturen naar het CGVS.

2.3. Ter staving van hun betoog, voegen verzoekende partijen algemene informatie over de veiligheidssituatie in de regio Jalalabad bij het verzoekschrift (bijlagen 3-11).

2.4. Verzoekende partijen brengen bij aanvullende nota van 27 augustus 2020 twee foto's bij met betrekking tot de moord op hun dorpsgenoot en vriend en enkele persartikels aangaande gepleegde aanslagen in Jalalabad over de jaren 2019 en 2020 waarmee zij de onveilige situatie in hun regio wensen aan te tonen.

3. Beoordeling van de zaak

3.1. De formele motiveringsplicht, voorgeschreven in artikel 62 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, heeft verder tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De motieven ten grondslag van de bestreden beslissingen kunnen op eenvoudige wijze in deze beslissingen worden gelezen en uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekende partijen deze motieven kennen en aan inhoudelijke kritiek onderwerpen. Bijgevolg is het doel van de formele motiveringsplicht bereikt en voeren zij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht.

De materiële motiveringsplicht, vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissingen op motieven moeten steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissingen in aanmerking kunnen genomen worden.

3.2. Dient in dit kader vooreerst te worden vastgesteld dat verzoekende partijen de bestreden beslissingen aanvechten noch betwisten waar terecht gesteld wordt:

“Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

(...)

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

U legt doorheen uw eerste verzoek om internationale bescherming twee attesten neer die beiden melden dat u kampt met angst-depressieve klachten waaronder slaapmoeilijkheden, verlies van eetlust en piekeren. De neergelegde attesten bevatten geen diagnose noch andere aanwijzingen dat u omwille van uw mentale staat niet over de cognitieve vermogens zou beschikken om in het kader van uw verzoek om internationale bescherming afdoende verklaringen af te leggen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.”

3.3. Dient verder te worden gewezen op de inhoud van arrest nr. 229 928 van 6 december 2019 van de RvV, geveld ten aanzien van verzoekende partijen. In dit arrest werd onder meer geoordeeld als volgt:

“(…)

2.3.3. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

Verzoekende partijen verklaren de Afghaanse nationaliteit te bezitten en afkomstig te zijn uit het dorp Check Nawri, gelegen in het district Surkh Rod van de provincie Nangarhar. Verzoeker zou in Afghanistan als vastgoedmakelaar werkzaam zijn geweest en in het kader van zijn werkzaamheden een partnerschap zijn aangegaan met Haji Zaher, een machtige lokale krijgsheer die tegen de taliban vecht. In de maand hamal van het Afghaanse jaar 1394 zou verzoeker door de taliban terecht zijn geroepen omdat hij een stuk grond had verhandeld in het dorp Balabagh, gelegen in een regio onder controle van de taliban, zonder dat hij de taliban taks betaalde. Het stuk grond in kwestie zou door de taliban geconfisqueerd zijn. Na onderhandelingen zou verzoeker de taliban uiteindelijk tienduizend dollar hebben betaald. Anderhalve maand later zou verzoeker door de taliban zijn opgebeld. De taliban zouden vernomen hebben dat verzoeker met Haji Zaher samenwerkte en hem verzocht hebben met hen samen te werken om Haji Zaher te elimineren. Verzoeker zou dit verzoek afgewezen hebben en in de daaropvolgende maanden nog vier keer door de taliban telefonisch onder druk zijn gezet om hen informatie te geven over Haji Zaher, om talibanstrijders in het huis van Haji Zaher binnen te loodsen zodat ze een moordpoging konden ondernemen en om vervolgens eveneens te helpen bij de eliminatie van twee andere hooggeplaatste vrienden, generaal L. en H. R. G. Op gegeven moment zou verzoeker in zijn wagen een bom hebben ontdekt en de politie hebben gecontacteerd. Die zou de bom gecontroleerd tot ontploffing hebben gebracht, maar niet in staat zijn geweest om verzoeker verdere bescherming te bieden. Ook Haji Zaher zou verzoeker geen effectieve bescherming hebben geboden. Daarom zou verzoeker naar Kaboel zijn gegaan om generaal L. en H. R. G. om hulp te vragen. Onderweg zou verzoeker evenwel door de taliban zijn tegengehouden en ontvoerd. Na twintig dagen te zijn vastgehouden en daarbij ook te zijn mishandeld, zou verzoeker er uiteindelijk mee ingestemd hebben de taliban te helpen bij hun moordmissies. Desalniettemin zouden de taliban 100 000 dollar losgeld hebben geëist, waarvan verzoeker uiteindelijk 54 000 dollar zou hebben betaald. Verzoeker zou na zijn vrijlating nog twee à tweeënhalve week zijn thuis gebleven alvorens samen met verzoekster Afghanistan te ontvluchten.

Verzoekende partijen stellen bij terugkeer naar Afghanistan de taliban te vrezen omwille van de hierboven uiteengezette vluchtmotieven. Daarnaast voert verzoekster aan dat bij terugkeer naar Afghanistan haar rechten als vrouw geschonden zullen worden. Meer bepaald haalt zij aan dat vrouwen op jonge leeftijd uitgehuwelijkt worden aan oude mannen, dat vrouwen thuis weggestopt worden met enkel wat water, dat vrouwen niet zelf kunnen gaan winkelen, dat als vrouwen de straat betreden hun gsm's gestolen worden en hun handen afgehakt worden om hun armbanden te stelen, dat meisjes ontvoerd worden en dat ze haar studies aan de school voor lerarenopleiding moest staken omdat er tot tweemaal toe bommen werden geplaatst en omdat bij de vrouwelijke studenten zuur in het gezicht gegooid werd.

De Raad kan aan de door verzoekende partijen aangevoerde vervolgingsfeiten naar aanleiding van verzoekers partnerschap met Haji Zaher geen geloof hechten.

Verzoeker stelt met de taliban in de problemen te zijn gekomen na een gronddeal in een dorp dat gelegen is in een regio die onder controle van de taliban valt. Tijdens het gehoor op het Commissariaatgeneraal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: CGVS) blijkt hij evenwel geen namen te kunnen geven van talibancommandanten in Surkhrod, volgens hem omdat hij met deze mannen geen contact had (administratief dossier verzoeker (hierna: adm. doss.), stuk 5, gehoorverslag 13 september 2017, p. 6). Men kan nochtans verwachten dat een vastgoedmakelaar die in talibangebied opereert zich zou informeren over de talibanaanwezigheid in deze regio. In hun verzoekschrift herhalen verzoekende partijen dat verzoeker geen rechtstreekse handelsrelaties had met de taliban en betogen zij dat verzoeker wel wist welke taliban verantwoordelijk was in Balabagh, maar tijdens zijn gehoor eigenlijk bedoelde dat de situatie ter plaatse uiterst volatiel is en dat er bovendien binnen eenzelfde familie tegenstrijdige voorkeuren kunnen zijn waarbij de één zich aansluit bij de taliban en de ander voorstander is van de autoriteiten. Deze summiere uitleg (post factum) doet niets af aan de vaststelling dat verzoeker tijdens zijn gehoor niet kon aangeven wie binnen de taliban verantwoordelijk was voor de regio waar hij zijn relaas situeert op het ogenblik dat de aangevoerde feiten zich daar zouden hebben voorgedaan. Bovendien geeft verzoeker in de op 28 november 2018 neergelegde aanvullende nota de namen mee van enkele belangrijke talibanleiders in zijn regio van herkomst, naar eigen zeggen na telefonisch contact met zijn moeder, en noemt hij de namen van enkele andere talibanaanhangers in zijn regio. Deze informatie wordt louter post factum aangebracht en kan derhalve niet remediëren aan verzoekers onwetendheid hiervan tijdens zijn gehoor. Verzoekende partijen voeren verder aan dat verzoeker tijdens zijn gehoor de kans niet heeft gehad te verduidelijken dat het voor het opstarten van een gronddeal niet noodzakelijk was om precies te weten wie de lokale taliban van Balabagh zijn. Dit doet evenwel niets af aan de redelijke verwachting dat verzoeker kan aangeven wie het gebied controleert waarin hij actief was als vastgoedmakelaar. Deze informatie was wel degelijk relevant voor verzoekers bedrijfsvoering, temeer nu uit verzoekers verklaringen blijkt dat het verplicht was de lokale talibanautoriteiten in kennis te stellen van transacties van in dit gebied gelegen gronden.

Verder is ook de reactie van Haji Zaher op verzoekers aanvaring met de taliban weinig aannemelijk. In de bestreden beslissingen wordt hierover het volgende gesteld:

“Haji Zahir, de man die een privémilite oprichtte om de taliban te bestrijden en die volgens u 1500 tot 3000 strijders ter beschikking heeft, zou u geantwoord hebben dat hij de talibs in het dorp in zijn streek niet kent (CGVS 13/9/2017 p.6,7). Als u erop gewezen wordt dat het erg bevreemdend is dat de belangrijke warlord van de regio en bij uitbreiding van uw provincie geen idee heeft van de identiteit van de talibs die opereren in een dorp vlakbij het zijne antwoordt u dat u ook niet weet hoe dat kan om vervolgens van onderwerp te veranderen (CGVS 13/9/2017 p.7).”

In hun verzoekschrift zetten verzoekende partijen uiteen waarom van verzoeker niet kon worden verwacht dat hij zich voor bescherming tot Haji Zaher zou wenden, doch zij gaan hierbij geheel voorbij aan de kern van bovenstaande kritiek, met name dat het niet aannemelijk is dat Haji Zaher, die de taliban bestrijdt in hun regio en over een privémilite met 1500 tot 3000 strijders beschikt, geen idee zou hebben gehad van de identiteit van de talibs die opereren in een dorp vlakbij het zijne. Deze pertinente overweging, die steun vindt in het administratief dossier, wordt door verzoekende partijen niet weerlegd of ontkracht en blijft bijgevolg overeind.

Vervolgens wijst de Raad erop dat verzoekende partijen tegenstrijdige verklaringen hebben afgelegd over het tijdstip waarop verzoeker voor het eerst door de taliban werd bedreigd en over verzoekers reactie op deze bedreiging. Verzoeker verklaarde dat hij in de maand hamal van het Afghaanse jaar 1394 (maart-april 2015) een aanvaring kreeg met de taliban over een stuk grond dat zonder hun medeweten werd verkocht. Anderhalve maand na deze aanvaring zou verzoeker een eerste dreigtelefoontje van de taliban hebben ontvangen waarin zij zijn medewerking eisten om Haji Zaher en twee andere personen te elimineren (adm. doss., stuk 5, gehoorverslag 13 september 2017, p. 6, 8 en 9). Gevraagd wanneer hij zijn activiteiten als vastgoedmakelaar stopzette, gaf verzoeker aan dat dit was na het incident waarbij de taliban een stuk land afnamen in de maand hamal van het Afghaanse jaar 1394. Hem erop gewezen dat hij de eerste bedreiging van de taliban volgens zijn relaas maar anderhalve maand later, in de maand jauza, ontving, nuanceerde verzoeker zijn eerdere antwoord door op te merken dat hij na hamal geen nieuwe zakendeals meer sloot maar wel de lopende zaken verder tot een goed einde trachtte te brengen. Echter, vervolgens gevraagd naar zijn activiteiten na hamal, gaf verzoeker aan dat hij in de maand saur geen aandacht had voor zijn zaak omdat zijn leven in gevaar was en dat hij zijn problemen trachtte op te lossen. Gevraagd wat hij in saur dan deed om zijn problemen op te lossen, antwoordde verzoeker dat hij zich uit angst afzijdig hield en geen specifieke stappen ondernam. Gevraagd waarom hij in de maand saur dacht dat zijn leven in gevaar was, stelde verzoeker dat hij aan het eind van die maand door de taliban werd gebeld. Geconfronteerd met zijn eerdere verklaring dat hij het eerste dreigtelefoontje in de maand jauza had gekregen, paste verzoeker

zijn verklaringen als volgt aan: "Ik zei u saur en jauza, ik kan me niet 100% herinneren, om u exact te zeggen" (adm. doss., stuk 5, gehoorverslag 13 september 2017, p. 11). Dat verzoeker eerder zou hebben aangegeven zich niet meer te herinneren of hij het eerste dreigtelefoontje in de maand saur, dan wel in de maand jauza ontving, blijkt niet uit het gehoorverslag. Bovendien kan van verzoeker, een hoogopgeleide handelaar, verwacht worden dat hij de belangrijkste vervolgingsfeiten uit zijn relaas correct in de tijd kan situeren. De Raad stelt verder vast dat verzoeker ook over de tijdspanne tussen de grondtwist en de eerste dreigtelefoon van de taliban geen coherente verklaringen heeft afgelegd. Waar verzoeker het in zijn eerste gehoor op het CGVS nog had over vijftien à twintig dagen (adm. doss., stuk 8, gehoorverslag 7 april 2017, p. 7), rekt hij deze termijn tijdens zijn tweede gehoor op tot anderhalve maand (adm. doss., stuk 5, gehoorverslag 13 september 2017, p. 8). Volgens verzoekster verliepen er overigens drie maanden tussen de grondtwist en het eerste telefoontje waarin de taliban verzoeker om informatie vroegen over Haji Zaher (adm. doss., stuk 15, map met 'landeninformatie', nr. 1: gehoorverslag S. W. 7 april 2017, p. 4).

Daarnaast konden er in de verklaringen van verzoekende partijen nog tegenstrijdigheden worden vastgesteld. Tijdens het eerste gehoor op het CGVS verklaarde verzoeker dat hij op een ochtend, toen hij op het punt stond naar zijn werk in Surkhrod te vertrekken, een bom vond in zijn auto (adm. doss., stuk 8, gehoorverslag 7 april 2017, p. 12). Tijdens het tweede gehoor op het CGVS gevraagd waar hij naartoe ging de dag dat hij de bom vond, verklaarde verzoeker dan weer dat hij naar een verlovingsfeest of een huwelijk ging (adm. doss., stuk 5, gehoorverslag 13 september 2017, p. 15). Er kan toch verwacht worden dat het verzoeker duidelijk voor de geest staat of hij op de dag dat hij aan de dood ontsnapte ging werken, dan wel op weg was naar een verlovings- of huwelijksfeest. Dat verzoeker hierover incoherente verklaringen aflegt, ondermijnt de geloofwaardigheid van dit incident in sterke mate. Bovendien strookt dit element in verzoekers relaas niet met de bedoeling van de taliban om verzoekers medewerking te verkrijgen bij de eliminatie van hun vijanden. In dit verband wordt in de bestreden beslissingen terecht het volgende aangehaald:

"Het is vreemd dat de taliban u telefonisch onder druk zetten om hun organisatie te vervoegen omdat u gezien uw contacten een meerwaarde zou betekenen en dat ze tegelijkertijd u proberen uit te schakelen door een bom in uw voertuig te verstoppen. Een verklaring voor dit schijnbaar tegenstrijdig optreden van de taliban kan u niet aandragen (CGVS 13/9/2017 p.9)."

Verzoekende partijen gaan hier in hun verzoekschrift niet op in en ondernemen dus geen poging om deze incoherentie in verzoekers relaas uit te klaren. Tevens dient te worden vastgesteld dat verzoekster bij de Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde dat de bom geplaatst werd na de ontvoering van verzoeker, meer bepaald één à twee maanden nadat verzoeker weer was vrijgelaten (adm. doss., stuk 15, map met 'landeninformatie', nr. 10, CGVS vragenlijst verzoekster, vraag 3.5), wat niet strookt met de chronologie van verzoekers relaas, waarin het incident met de autobom duidelijk vóór de ontvoering van verzoeker wordt gesitueerd (adm. doss., stuk 8, gehoorverslag 7 april 2017, p. 11-14).

Uit de verklaringen van verzoeker op het CGVS blijkt tevens dat verzoekende partijen na verzoekers vrijlating twee tot tweeënhalve week thuis bleven alvorens Afghanistan te verlaten (adm. doss., stuk 8, gehoorverslag 7 april 2017, p. 13, en stuk 5, gehoorverslag 13 september 2017, p. 15). Gelet op het feit dat verzoeker twintig dagen werd vastgehouden, is verzoeksters situering van de ontvoering van haar man een vijftal maanden voor hun vertrek uit Afghanistan hiermee flagrant in tegenspraak (adm. doss., stuk 15, map met 'landeninformatie', nr. 10, vragenlijst verzoekster, vraag 3.5). In het verzoekschrift wordt bij de weergave van de feiten dan weer gesteld dat verzoeker drie maanden voor zijn vlucht uit Afghanistan gevangen genomen werd door de taliban.

De Raad stelt vast dat de hoger weergegeven tegenstrijdigheden en incoherenties betrekking hebben op de kern van het relaas van verzoekende partijen en dermate fundamenteel zijn dat zij de geloofwaardigheid van verzoekende partijen wat betreft de door hen voorgehouden gebeurtenissen geheel ondermijnen. Het grote tijdsverloop tussen deze gebeurtenissen en de respectievelijke interviews die verzoekende partijen aflegden, kan te dezen geen afdoende verklaring of verschoning bieden. Aan het gewicht van de betrokken vaststellingen wordt verder geen afbreuk gedaan door de loutere omstandigheid dat verzoeker met betrekking tot bepaalde aspecten van zijn relaas wel coherente en eensluidende verklaringen heeft afgelegd.

Verder wordt in de bestreden beslissingen terecht als volgt gemotiveerd:

"Daarnaast komt ook het dwingende verzoek van de taliban allerminst geloofwaardig over. U vertelt dat de taliban van u verwachtte dat u talibs zou meenemen naar Haji Zahir zodat zij een moordpoging konden uitvoeren (CGVS 13/9/2017 p.9). De taliban vroeg van u om niet alleen mee te helpen aan het beëindigen van het leven van uw zakenpartner maar ook om uw leven en dat van uw familieleden ernstig in gevaar te brengen. Immers, indien u betrokken was bij een moordpoging op Haji Zahir zou zijn broer niet alleen u maar ook uw familie gedood hebben, zo zegt u (CGVS 13/9/2017 p.14). Dat de taliban denkt u te overhalen om deel te nemen aan de moordpoging zonder de negatieve gevolgen van een deelname te overtroeven is allerminst plausibel. Als u erop gewezen wordt dat de geschetste

rekruteringswijze van de taliban allerm minst kan overtuigen bevestigt u enkel dat u gedood zou worden of u het nu deed of niet, waarmee u andermaal het punt dat u geen geloofwaardige aansporing gegeven werd om uw zakenpartner te helpen vermoorden kracht bij zet (CGVS 13/9/2017 p.14).

Eveneens mag het verbazen dat de taliban het initiatief voor de aanval op Haji Zahir geheel aan u overliet. U vertelde de talibs dat u de taliban zou informeren indien u een mogelijkheid zag. U zou hen informeren via de landbouwer of als een talib u opbelde (CGVS 13/9/2017 p.14). Uw voorstelling dat de taliban niet haar werkwijze aan u oplegde maar daarbij instemde met een weinig geheime of efficiënte communicatiemethode, als via een derde persoon of wachten tot een talib u opbelt, is wederom weinig geloofwaardig. Het vertrouwen van de taliban in u is erg verwonderlijk aangezien ze uw samenwerking pas na maanden van dreigementen, een moordpoging, een gewelddadige ontvoering en (...) dagen van folteren van u konden losweken (CGVS 7/4/2017 p.13, CGVS 13/9/2017 p.14). Dat ze u na u in gevangenschap zwaar onder druk en afgeperst te hebben opeens voldoende zouden vertrouwen om het initiatief voor de moordpoging op Haji Zahir aan u over te laten is allerm minst geloofwaardig. De taliban wilden u immers ronselen omdat u een goede relatie had met Haji Zahir en u toegang had tot hem wanneer u wilde. Waarom ze dan u, die duidelijk erg weigerachtig stond tegen de moordpoging op Haji Zahir, naar huis zouden laten terugkeren zonder duidelijke concrete afspraken maar enkel met uw vage belofte dat u hen zou contacteren kan u niet verduidelijken. U verwijst ter verklaring slechts naar de uitspraak van de maulawi, die de talibs aanstuurde, dat hij uw vader kende (CGVS 13/9/2017 p.15-16).

Waarom gezien uw voorgeschiedenis met de taliban de verklaring van de maulawi dat hij uw vader kende ineens groot vertrouwen in u schepte kan u dan weer niet verduidelijken (CGVS 13/9/2017 p.15-16). Een vertrouwen dat blijkbaar zo groot is dat uw ontvoerders ingaan op uw eis om u op het centrale plein van Jalalabad af te zetten (CGVS 13/9/2017 p.14). Het is eveneens opmerkelijk dat uw toezegging de taliban te helpen Haji Zahir uit te schakelen niet voldoende is voor uw vrijlating uit handen van de taliban. Hoewel u een cruciale schakel bent in het moordscenario van de taliban moet u de taliban eveneens een zeer hoog bedrag betalen om naar huis terug te keren. Het is opvallend dat de taliban enerzijds verregaande samenwerking van u verlangt en het initiatief daarvoor bij u legt terwijl ze tegelijkertijd weinig positieve gevoelens bij u opwekken door u een zeer aanzienlijk bedrag afhandig te maken (CGVS 13/9/2017 p.13). De vaststelling dat de handelswijze van de taliban elke aannemelijkheid mist haalt verder het geloof in uw asielrelaas onderuit.

Daarnaast mag het ook verbazen dat de taliban u tijdens hun pogingen om u telefonisch te overhalen hun kant te kiezen, hebben getracht u te elimineren (CGVS 13/9/2017 p.9). Het is vreemd dat de taliban u telefonisch onder druk zetten om hun organisatie te vervoegen omdat u gezien uw contacten een meerwaarde zou betekenen en dat ze tegelijkertijd u proberen uit te schakelen door een bom in uw voertuig te verstoppen. Een verklaring voor dit schijnbaar tegenstrijdig optreden van de taliban kan u niet aandragen (CGVS 13/9/2017 p.9)."

Volgens verzoekende partijen was het de strategie van de taliban om verzoeker in een eerste fase te intimideren en dan in een tweede fase, wanneer ze zeker waren dat verzoeker betrouwbaar is en zijn medewerking zou verlenen, de concrete uitwerking van hun plannen kenbaar te maken. Er kan echter niet worden ingezien waarom de taliban er na maanden van dreigementen, een moordpoging, een gewelddadige ontvoering en foltering op zouden vertrouwen dat verzoeker zijn medewerking zou verlenen aan hun plannen. Dat de taliban bovendien het initiatief vervolgens volledig aan verzoeker overlieten, is in de geschetste omstandigheden volstrekt niet aannemelijk. Verzoekende partijen wijzen op de persoonlijke connecties van verzoekers vader en argumenteren dat het feit dat verzoekers familie voldoende vertrouwen genoot van mawlawi A. doorslaggevend is geweest. Waarop dit vertrouwen gestoeld is, is niet duidelijk en wordt door verzoekende partijen niet toegelicht. Aangezien verzoeker een partnerschap zou zijn aangegaan met een vijand van de taliban en geweigerd zou hebben om zijn medewerking te verlenen met het oog op de eliminatie van deze persoon, acht de Raad dit niet aannemelijk. De algemene bewering in het verzoekschrift dat de taliban niet in alle omstandigheden 'beredeneerd' of 'logisch' te werk gaan en dat hun activiteiten vaak eerder chaotisch en amateuristisch zijn, is hoegenaamd niet afdoende om de hoger weergegeven pertinente overwegingen, die steun vinden in het administratief dossier, te ontcrachten of te weerleggen.

Hoe verzoekers verklaring dat hij een aanzienlijk bedrag moest betalen om te worden vrijgelaten te rijmen is met het vertrouwen dat de taliban in verzoeker stelden, wordt door verzoekende partijen bovendien niet uitgeklaard.

Op basis van de hoger weergegeven motieven, die pertinent en deugdelijk zijn en steun vinden in de administratieve dossiers, kan er geen geloof worden gehecht aan de problemen die verzoeker met de taliban zou hebben gehad en op grond waarvan hij en verzoekster internationale bescherming vragen.

Verzoekende partijen wijzen nog op traumatische ervaringen die verzoeker zou hebben meegemaakt en op de mogelijke psychische gevolgen daarvan, doch zij maken niet aannemelijk dat de vastgestelde tegenstrijdigheden, vaagheden en onaannemelijkheden in hun relaas hieraan te wijten zijn. Er worden vooreerst geen medische attesten voorgelegd waaruit kan blijken dat het oordeelsvermogen van

verzoeker ten gevolge van een opgelopen trauma dermate is aangetast dat hij niet in staat zou zijn om volledige en correcte verklaringen af te leggen in het kader van zijn verzoek om internationale bescherming. Daarenboven heeft noch verzoeker, noch zijn advocaat tijdens de interviews gewezen op een dermate ernstige psychische problematiek dat verzoeker niet in staat zou zijn om zijn relaas naar behoren uiteen te zetten. Verzoeker laat bovendien na in concreto aan te tonen dat, waar of op welke wijze het beweerd trauma zijn verklaringen zou hebben beïnvloed. Evenmin toont hij aan dat of op welke wijze dit van invloed zou zijn geweest op (de motivering van) de bestreden beslissing. De Raad merkt in dit verband nog op dat elk gehoorgesprek stress en emoties met zich meebrengt, maar dat dit geen afbreuk doet aan de plicht om het vluchtrelaas zo correct en volledig mogelijk te vertellen (RvS 5 januari 2007, nr. 166.377).

Waar verzoekende partijen nog wijzen op “het feit dat misverstanden met de tolk tijdens het gehoor niet zijn uitgesloten” beperken zij zich tot een loutere veronderstelling die geen steun vindt in de administratieve dossiers en dus geen ernstig verweer inhoudt tegen de gedane vaststellingen.

In zoverre verzoekende partijen aanvoeren dat zij bij terugkeer naar Afghanistan een gegronde vrees voor vervolging hebben omwille van de zakenrelaties die verzoeker voor zijn vertrek had met machtige Afgaanse leiders en functionarissen die mogelijk een doelwit vormen voor de taliban en Islamitische Staat, dient te worden gewezen op wat hierover in de bestreden beslissingen terecht wordt gesteld:

“U verklaart immers dat Haji Zahir tal van zakenpartners had, waardoor uw professionele, ondertussen stopgezette relatie met hem onvoldoende is om aan te nemen dat u bij terugkeer naar Afghanistan een beschermingsnood zou hebben. Uw band met generaal L. (...) of H. R. G. (...), die u aan de hand van foto's tracht te staven en die u tijdens uw gehoor omschrijft als zakelijke vriendschappen via andere vrienden (CGVS 7/4/2017 p.14), en waardoor u voor uw vertrek uit Afghanistan geen geloofwaardige problemen kende kan op zich evenmin een beschermingsnood bij terugkeer naar Afghanistan aantonen. Na het gehoor stuurde u nog foto's door van een zekere M. A. (...), die volgens het bijgevoegd schrijven een hooggeplaatst persoon in de Afgaanse samenleving is. De foto's tonen u op het huwelijk van A. (...), A. (...) samen met Ashraf Ghani en een gewonde A. (...) in een ziekenhuisbed. U beweert dat de heer A. (...) het slachtoffer was van een aanslag en dat u zakelijke banden met hem had. Met deze foto's wilt u andermaal aantonen dat uw leven in gevaar is omdat u een status heeft in Afghanistan, hetgeen geen garantie is op veiligheid, zo schrijft u. Uw bewering gaat evenwel voorbij aan de vaststelling dat u A. (...) omschrijft als een hoogwaardigheidsbekleder die – zo blijkt uit de foto's – in het kader van zijn functie in contact kwam met de president, terwijl u niet een gelijkaardige functie bekleedde. Louter op basis van de zakelijke band tussen u en A. (...) kan niet aangenomen worden dat u nood heeft aan bescherming. Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen moet besloten worden dat u een beschermingsnood volgens de Conventie van Genève of volgens de definitie van de subsidiaire bescherming niet aannemelijk maakt.”

Verzoekende partijen kunnen voor het overige niet volstaan met een verwijzing naar verzoekers profiel van zakenman om aan te tonen dat zij in hun land van herkomst werkelijk worden bedreigd en vervolgd of dat er wat hen betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet bestaat. Deze vrees voor vervolging of dit reëel risico op ernstige schade dient in concreto te worden aangetoond en verzoekende partijen blijven wat dit betreft in gebreke. Behalve hun ongeloofwaardig bevonden vluchtrelaas brengen verzoekende partijen immers geen elementen aan die hun nood aan bescherming omwille van de vroegere professionele activiteiten van verzoeker aantonen. Met betrekking tot de vluchtmotieven waarop verzoekster zich bijkomend beroept, wordt in de bestreden beslissingen op goede gronden als volgt gemotiveerd:

“Uw vrouw laat echter na aan te tonen dat de door haar aangehaalde problematieken op haar van toepassing waren of zullen zijn bij terugkeer naar Afghanistan. Zo blijkt ze niet uitgehuwelijkt op jonge leeftijd, maar huwde ze toen ze zo'n 19 jaar oud was en leerde ze u kennen doordat u de broer bent van haar schoolvriendin (CGVS W. S. (...) p.3). Haar bewering dat vrouwen in Jalalabad de straten niet kunnen betreden en geen deel kunnen uitmaken van het dagelijks leven blijkt evenmin correct. Uit informatie toegevoegd aan het administratief dossier blijkt dat vrouwen wel degelijk een zichtbare functie kunnen uitvoeren in Jalalabad. Bovendien kan ook uit de vaststelling dat uw echtgenote twaalf jaar school liep en een stemkaart bezat afgeleid worden dat ze wel degelijk van het sociale leven in Jalalabad deel kon uitmaken (CGVS W. S. (...) p.3). Haar bewering dat vrouwen hun handen worden afgehakt om hun armbanden te stelen wanneer ze de straten van Jalalabad betreden brengt u terug tot een eenmalig veiligheidsincident, met name een bomaanslag tegen de Kabul Bank waarbij slachtoffers beroofd werden (CGVS 13/9/2017 p.5). Als u specifiek gevraagd wordt naar de redenen waarom uw vrouw haar lerarenopleiding stop zette antwoordt u meermaals opvallend vaag dat de scholen bedreigd werden door de taliban (CGVS 13/9/2017 p.4-6). U haalt wel aan dat de lerarenschool aangevallen werd maar situeert deze aanval na uw vertrek uit Afghanistan (CGVS 13/9/2017 p.5). Daarnaast maken u en uw vrouw er melding van dat mensen in Jalalabad ontvoerd worden maar waarom uw vrouw dit lot te beurt zou vallen tonen jullie in concreto niet aan (CGVS 7/4/2017 p.5; CGVS 13/9/2017 p.5,6). Het valt

bovendien op dat uw echtgenote geen van de aangehaalde persoonlijke asielmotieven aanbracht bij de Dienst Vreemdelingenzaken, noch speelden deze elementen in jullie beslissing om Afghanistan te verlaten (CGVS S. W. (...) Vragenlijst punt 4 en 5; CGVS W. S. (...) p.4). Bovenstaande vaststellingen laten niet toe te besluiten dat omwille van de aangehaalde redenen er voor uw vrouw een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie zou bestaan, noch dat ze in geval van terugkeer naar uw land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet."

Wat dit betreft, laten verzoekende partijen slechts gelden dat hun raadsman tijdens het gehoor duidelijk heeft opgemerkt dat verzoeksters verklaringen over haar rechten als vrouw in Afghanistan eerder symbolisch en zeker niet letterlijk dienen te worden opgevat. Deze opmerking doet niets af aan de vaststelling dat er voor verzoekster geen concrete elementen aan de orde zijn waaruit kan blijken dat zij omwille van de aangehaalde redenen nood heeft aan internationale bescherming.

Met betrekking tot de door verzoekende partijen neergelegde documenten wordt in de bestreden beslissingen op goede gronden als volgt gemotiveerd:

"De neergelegde stukken die u en uw echtgenote neerleggen kunnen bovenstaande appreciatie niet ombuigen. De taskara van u en uw echtgenote, uw paspoort, jullie huwelijksakte, de eigendoms- en verkoopaktes en het diploma, de bewijzen van de bankverrichtingen, het rapport en de stemkaart van uw vrouw hebben louter betrekking op jullie identiteit en leven in Afghanistan zonder dat ze jullie asielmotieven kunnen ondersteunen. De foto's van u, Haji Zahir, de broers van Haji Zahir, generaal L. (...), H. R. G. (...) en M. A. (...) kunnen enkel getuigen van uw band met deze personen en hun posities zonder dat deze relaties, zoals hierboven aangehaald, in uw hoofde een nood aan internationale bescherming aantonen. Uit de foto's van een door de taliban gedode kleermaker uit uw dorp of een gebouw dat na uw vertrek door de taliban aangevallen werd houden geen verband met uw persoonlijke vrees op vervolging. Uw wapenvergunning en de foto van een wapen kunnen op zich evenmin de geloofwaardigheid van uw asielrelaas herstellen. De klacht mist eveneens objectieve bewijswaarde aangezien het stuk niet meer is dan een weergave van uw verklaringen. Het betalingsbewijs geeft aan dat uw boekhouder 54.000 dollar van uw rekening uitkeerde maar uw stelling dat dit geld aan de taliban betaald werd kan het stuk niet staven. Het medisch attest maakt een opsomming van de klachten aangereikt door uw echtgenote, met name slaapstoornissen, piekeren, slecht eten en steeds terugdenken aan de oorlogssituatie. Het attest vormt een doorverwijzing en maakt melding van een moeilijke anamnese, hetgeen eveneens duidelijk wordt doordat uw vrouw de Syrische nationaliteit opgeplakt krijgt. Hoe dan ook, kan er uit de oplijsting van klachten geen diagnose gehaald worden die kan wijzen op een verminderd vermogen op een gehoor af te leggen en evenmin wordt een dergelijke aantasting van haar cognitieve vermogens door uw vrouw of uw advocaat aangevoerd. De enveloppes kunnen enkel aantonen dat u post ontving uit Afghanistan."

Ook de stukken die verzoekende partijen bijbrengen middels hun op 28 november 2018 neergelegde aanvullende nota zijn niet van aard de bovenstaande appreciatie van hun vluchtmotieven te wijzigen.

Met de uitprint van zijn vriendenlijst op Facebook wenst verzoeker aan te tonen dat hij 'high profile' is en dat hij omgaat met meerdere dergelijke mensen uit de zakenwereld, politiek, ordehandhaving, magistratuur en advocatuur. Nog daargelaten het gegeven dat uit een loutere vriendschappenlijst op Facebook niets kan worden afgeleid over het bestaan en de intensiteit van verzoekers vermeende banden met deze personen, volstaat dit niet om aan te tonen dat verzoeker daadwerkelijk een nood aan internationale bescherming heeft. Uit de foto's waarop familieleden van Haji Zaher te zien zouden zijn, waaronder een halfbroer die als politiecommandant van het district Achin in april 2018 het doelwit van een bomaanslag zou zijn geweest, blijkt evenmin enige persoonlijke band met verzoeker. Bijgevolg zijn deze foto's niet dienstig ter staving van de persoonlijke vervolgingsfeiten die verzoekende partijen in casu aanvoeren. Nog daargelaten het gegeven dat de Facebookberichten over recente aanslagen en de impact ervan op de lokale bevolking niet voorzien zijn van een voor eensluidend verklaarde vertaling conform artikel 8 van het koninklijk besluit houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van 21 december 2006, blijken deze berichten, alsook de door verzoeker geposte foto's, geen betrekking te hebben op het persoonlijke relaas van verzoekende partijen en kunnen zij hierover niets aantonen. Zij zijn bijgevolg evenmin dienstig. Het medisch verslag met betrekking tot verzoekster, tot slot, maakt melding van "angstig depressieve klachten" die na ontvangst van de negatieve beslissing inzake haar verzoek tot internationale bescherming nog zouden zijn toegenomen. Uit dit attest, dat werd opgesteld naar aanleiding van een raadpleging op 27 april 2018, kan slechts blijken dat verzoekster in behandeling is voor mentale problemen waarmee zij kampt. De professionele hoedanigheid van de opsteller wordt in het verslag niet vermeld. Hoe dan ook kan dit stuk niet dienen om aan te tonen dat verzoekster ten tijde van de interviews op het CGVS in 2017 niet in staat was om volledige en correcte verklaringen af te leggen in het kader van haar verzoek om internationale bescherming. Net zo min als dit bij verzoeker het geval was, heeft verzoekster of haar

advocaat tijdens de interviews gewezen op een dermate ernstige psychische problematiek dat verzoekster niet in staat zou zijn om haar relaas naar behoren uiteen te zetten.

De voormelde vaststellingen volstaan om te besluiten dat niet kan worden aangenomen dat in dezen is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet. Wanneer zoals in casu geen geloof kan worden gehecht aan de voorgehouden nood aan bescherming, is er geen reden om het vluchtrelaas te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, kan niet worden aangenomen.

2.3.4. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

2.3.4.1. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a), van de Vreemdelingenwet, kan worden volstaan met de vaststelling dat verzoekende partijen geen elementen aanreiken waaruit kan blijken dat zij op deze grond nood zouden hebben aan subsidiaire bescherming.

2.3.4.2. In zoverre verzoekende partijen zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet beroepen op de aangevoerde vluchtmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen daarover waarbij wordt geconcludeerd dat zij dit risico op ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b), niet aannemelijk maken.

In zoverre verzoekende partijen aanvoeren dat zij bij terugkeer naar hun land en regio van herkomst de aandacht zullen trekken van de plaatselijke bevolking door hun langdurige aanwezigheid in het buitenland, met alle verhoogde veiligheidsrisico's van dien, beperken zij zich tot loutere beweringen. Verzoekende partijen brengen behalve hun ongeloofwaardig bevonden vluchtmotieven geen enkel concreet element aan waaruit blijkt dat zij bij terugkeer naar Afghanistan een ernstig risico lopen op ontvoering of afrekening.

Voorts wordt vastgesteld dat verzoekende partijen geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantonen waaruit blijkt dat zij een reëel risico lopen op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing omdat zij specifiek worden geviséerd. Verzoekende partijen maken geen gewag van andere persoonlijke problemen die zij de laatste jaren in Afghanistan zouden hebben gekend.

(...)"

Geen van partijen diende tegen het voormelde arrest een cassatieberoep in bij de Raad van State. Bijgevolg geniet dit arrest, voor wat betreft de hierin gedane vaststellingen, te dezen kracht en gezag van gewijsde.

Uit het dossier blijkt dat er sedert het vellen van voormeld arrest geen nieuwe elementen zijn opgedoken die een ander licht kunnen werpen op de reeds gedane beoordeling van de verklaringen van verzoekende partijen over de voorgaande elementen en de stukken die zij ter staving hiervan voorlegden.

Bijgevolg tonen verzoekende partijen niet aan dat zij op grond van de voorgaande elementen en stukken in aanmerking komen voor de toekenning van internationale bescherming.

3.4. Waar verzoekende partijen verweerder verwijten dat deze in de bestreden beslissingen, zonder hen de kans te bieden om hierover toelichting te geven, oordeelt dat er voor hen een veilig intern vestigingsalternatief voorhanden zou zijn in de stad Jalalabad, dient verder te worden vastgesteld dat verzoekende partijen een kennelijk foutieve lezing doen van de bestreden beslissingen. In deze beslissingen is er namelijk geen sprake van enige toepassing van een intern vestigingsalternatief in de zin van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet ten aanzien van verzoekende partijen. Wel wordt hierin geoordeeld dat zij niet aantonen dat zij in hun dorp van herkomst, gelegen in de stedelijke agglomeratie Jalalabad, een reëel risico lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

3.5. Verzoekende partijen betwisten in dit kader in het verzoekschrift nergens, en uit de informatie in de map 'landeninformatie' in het administratief dossier van verzoeker blijkt genoegzaam, dat hun dorp van herkomst is gelegen in de stedelijke agglomeratie Jalalabad. Omtrent de veiligheidssituatie aldaar en de bereikbaarheid van deze regio, wordt in de bestreden beslissingen met recht gemotiveerd als volgt:

"Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan van 30 augustus 2018 (beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/5b8900109.html> of <https://www.refworld.org>) en de EASO Country Guidance note: Afghanistan van juni 2019 (beschikbaar

op https://www.easo.europa.eu/sites/default/files/Country_Guidance_Afghanistan_2019.pdf of <https://www.easo.europa.eu/country-guidance>) in rekening genomen.

Nergens in voornoemde UNHCR-richtlijnen wordt geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken verzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat verzoekers afkomstig uit “conflict-affected areas” nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake is van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer is van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werd. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan.

In voormelde EASO Guidance Note wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EASO Guidance Note wordt er op gewezen dat de schaal van het willekeurig geweld in Afghanistan verschilt van regio tot regio en dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie per provincie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is binnen een provincie; (v) het aantal burgerslachtoffers; en (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Zowel uit de analyse van de situatie en de UNHCR Guidelines, als uit de EASO Guidance Note komt duidelijk naar voren dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan regionaal erg verschillend is. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er slechts een beperkt aantal provincies te kampen heeft met een voortdurende en open strijd tussen AGE's en de Afghaanse veiligheidsdiensten, of tussen AGE's onderling. De situatie in deze provincies worden vaak gekenmerkt door aanhoudend en wijdverspreid geweld dat veelal de vorm aanneemt van ground engagements, luchtbombardementen, IED's, etc. In deze provincies vallen veel burgerslachtoffers te betreuren, en het geweld dwingt burgers om hun woonplaats te ontvluchten. De mate van willekeurig geweld in de provincies waar zich een voortdurende open strijd afspeelt, is dermate hoog dat er slechts minimale individuele elementen vereist zijn om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. In andere Afghaanse provincies vinden weliswaar met enige regelmaat incidenten plaats, maar kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van open combat of hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. De omvang en de intensiteit van het geweld zijn er beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevechten wordt. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er wat deze provincies betreft niet kan gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien een verzoeker aannemelijk maakt dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestaan die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhogen (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 28). Tot slot zijn er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag is dat in het algemeen kan gesteld worden dat er geen reëel risico bestaat voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvindt in de provincie.

Inzake de veiligheidssituatie wordt voorts vastgesteld dat de situatie in de steden, vooral in de provinciehoofdplaatsen, sterk verschilt van deze op het platteland. De meerderheid van de steden staan immers onder controle van de Afghaanse overheid, die de infiltratie van insurgents in de steden tracht te voorkomen door in te zetten op een verhoogde aanwezigheid van militaire en politionele diensten. In het algemeen worden Afghaanse steden dan ook relatief veiliger geacht dan rurale gebieden. Dat is ook de reden waarom vooral stedelijke gebieden een toevluchtsoord vormen voor burgers die het geweld in de rurale gebieden wensen te ontvluchten.

Het gros van het geweld dat in de grootsteden plaatsvindt kan toegeschreven worden aan AGE's die in deze stedelijke gebieden actief zijn, en die met hun acties voornamelijk leden van de Afghaanse veiligheidsdiensten, overheidsmedewerkers, en buitenlandse (diplomatieke) aanwezigheid viseren. Het geweld dat in de grootsteden er plaatsvindt is dan ook doorgaans doelgericht van aard en neemt er in hoofdzaak de vorm aan van aanvallen op high profile doelwitten, doelgerichte moorden en ontvoeringen. Met high profile doelwitten worden overheidsgebouwen, overheidsmedewerkers, gebouwen en leden van de Afghaanse veiligheidsdiensten, alsook plaatsen met een internationale diplomatieke, militaire, humanitaire, supranationale of andere aanwezigheid bedoeld. Omwille de aard van de doelwitten die geviséerd worden, is het gros van de aanslagen die in de steden plaatsvindt op bepaalde plaatsen in een stad geconcentreerd. Hoewel veel van deze doelgerichte aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijk collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn van de opstandelingen.

Om het geheel van bovenstaande redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de agglomeratie Jalalabad te worden beoordeeld.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Country of Origin Information Report : Afghanistan Security Situation december 2017 (pag. 1-68 en 195-201, beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/5ac603924.html> of <https://www.refworld.org>); het EASO Country of Origin Information Report : Afghanistan Security Situation- Update – mei 2018 (pag. 1-24 en 111-118, beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/5b3be4ad4.html> of <https://www.refworld.org>; het EASO Country of Origin Information Report : Afghanistan Security Situation – juni 2019, (pag. 1-66 en 211-218, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/Afghanistan_security_situation_2019.pdf); de COI Focus Afghanistan: Veiligheidssituatie in Jalalabad, Behsud en Surkhrod van 18 maart 2019, beschikbaar op [https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/](https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_veiligheidssituatie_in_jalalabad_behsud_en_surkhrod.pdf)

<https://www.cgvs.be/nl> of <https://www.cgvs.be/nl/landeninfo/veiligheidssituatie-jalalabad-behsud-ensurkhrod-addendum> of <https://www.cgvs.be/nl>); en de COI Focus Afghanistan: Veiligheidssituatie in Jalalabad, Behsud en Surkhrod (addendum) van 26 augustus 2019, beschikbaar op <https://www.cgvs.be/nl/landeninfo/veiligheidssituatie-jalalabad-behsud-ensurkhrod-addendum> blijkt dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict in Afghanistan te situeren is in het Zuiden, Zuidoosten en het Oosten. De provincie Nangarhar behoort tot de oostelijke regio van Afghanistan. Uit de beschikbare informatie blijkt dat gewapende militante groeperingen zoals de taliban en Islamitische Staat (ISKP) actief zijn in de meer afgelegen delen van de provincie. Zo is ISKP hoofdzakelijk openlijk en militair aanwezig in de zuidelijke districten van de provincie Nangarhar die grenzen aan Pakistan. De taliban is op zijn beurt voornamelijk sterk aanwezig in de westelijke districten van de provincie. De taliban en ISKP bestrijden elkaar voor de controle over territoria en de aanwezige mijnen, in het bijzonder in het Tora Bora gebied van waaruit diverse goederen van en naar Pakistan gesmokkeld worden. De zuidelijke en zuidwestelijke districten worden het meest getroffen door deze gewapende strijd. Het CGVS benadrukt dat aan verzoekers afkomstig uit grote delen van Nangarhar de subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend omwille van de algemene veiligheidssituatie in hun regio van herkomst, dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er in hun hoofde geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Inzake de veiligheidssituatie dient echter herhaald en benadrukt te worden dat de situatie in de steden, vooral de provinciehoofdplaatsen, sterk verschilt van deze op het platteland. Provinciale hoofdplaatsen en belangrijkste bevolkingscentra staan over het algemeen onder controle van de Afghaanse overheid en steden kennen een betere infrastructuur, dienstverlening en mogelijkheden tot levensonderhoud, en Dit geldt eveneens voor de stad Jalalabad, een stad gelegen aan de rivier Kabul die tevens een apart district vormt maar zich verder uitstrekt dan deze districtsgrenzen. Bepaalde buitenwijken van de stad Jalalabad liggen in de omliggende districten Behsud en Surkhrod, respectievelijk ten noorden en ten westen van de stad Jalalabad. Snelle urbanisatie, gedreven door economische migratie, plattelandsvlucht, terugkeer van vluchtelingen uit Pakistan en conflictgerelateerde ontheemden, heeft de omliggende dorpen doen opgaan in een verstedelijkt gebied dat ver buiten de districtsgrenzen reikt. De wijken die een buitenwijk vormen van de stad Jalalabad, maar de jure in een ander district zijn

gelokaliseerd, worden door het CGVS bij de stad Jalalabad gerekend, daar zij deel uitmaken van de stad Jalalabad in haar geheel.

Voor Jalalabad, één van de grotere steden in Afghanistan, dient opgemerkt te worden dat het geweldsniveau en de typologie van het geweld er erg verschillend is van de rest van de provincie Nangarhar. De stad is stevig in handen van de overheid en er werden bijkomende veiligheidsmaatregelen genomen in het voorbije jaar, zoals een overdracht van de controle over de veiligheid van de stad aan het Afghaanse leger, wat een positieve impact op de algemene veiligheidssituatie in de stad tot gevolg heeft. Het geweld is er voornamelijk gericht tegen overheidspersoneel, meer bepaald Afghaans en internationaal veiligheidspersoneel, meestal in de vorm van aanslagen met bremmbommen (IED's), mijnen en andere explosieven. Daarnaast vonden er ook een aantal complexe aanslagen plaats. Deze aanslagen passen binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de grote steden in Afghanistan, met name complexe aanslagen die gericht zijn tegen high profile- doelwitten waarbij overheidsgebouwen, gebouwen van Afghaanse veiligheidsdiensten, en plaatsen met een internationale diplomatieke, militaire, humanitaire, supranationale aanwezigheid geviséerd worden. Hoewel veel van deze complexe aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijk collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers bij deze aanslagen niet het voornaamste doelwit zijn. Daarnaast werd Jalalabad voornamelijk in de eerste helft van 2018 getroffen door enkele grootschalige aanslagen opgeëist door ISKP, waarbij "soft targets" geviséerd werden: bij deze aanslagen zijn de slachtoffers voornamelijk burgers en betreft het licht bewaakte locaties. Hoewel het geweld in de stad voornamelijk doelgericht van aard is, zorgt de aard van het gebruikte geweld er voor dat ook burgers zonder specifiek profiel gedood of verwond worden. De impact van de hierboven beschreven aanslagen is echter niet van dien aard dat het inwoners dwingt hun woonplaats te verlaten, zoals blijkt uit het aantal intern ontheemden (IDP's). Jalalabad blijft daarentegen een toevluchtsoord te zijn voor burgers die het geweld in andere regio's ontvluchten

Niettegenstaande er zich in Jalalabad en de ruimere stadsregio met enige regelmaat terreuraanslagen voordoen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van open combat of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk verschillende geweldsniveau en de typologie van het geweld in de regio in vergelijking met de provincie Nangarhar, de controle van de veiligheidsdiensten over de regio, het relatief beperkte aantal conflict gerelateerde incidenten, waarbij de tweede helft van 2018 en de eerste helft van 2019 een duidelijke daling van het geweldsniveau inhield, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld, de mate waarin burgers het slachtoffer zijn van doelgericht dan wel willekeurig geweld, de oppervlakte van het gebied dat getroffen wordt door willekeurig geweld, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal in het betrokken gebied, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de vaststelling dat de regio een toevluchtsoord is voor burgers die het geweld in andere regio's ontvluchten. Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de agglomeratie Jalalabad actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. De door u neergelegde Facebookberichten over de aanslagen in Jalalabad zitten vervat in bovenstaande analyse.

(...)

Tot slot dient opgemerkt te worden dat uit de actuele en objectieve informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat Jalalabad via de internationale luchthaven van Kaboel en de weg tussen de Afghaanse hoofdstad en Jalalabad op een relatief veilige manier toegankelijk is. Vanuit Jalalabad kan men doorreizen naar de delen van de stad gelegen in de omliggende districten Behsud en Surkhrod, ten noorden en ten westen van het district Jalalabad. Gelet op het strategische belang van deze weg, worden gerichte veiligheidsoperaties door de autoriteiten op deze weg uitgevoerd en is controle over de weg van groot belang voor de autoriteiten. Het gegeven dat veiligheidsoperaties onderweg plaatsvinden belet niet dat er nog steeds sterk seizoensgebonden migratiepatronen zijn, waarbij vele Afghanen de koude wintermaanden in Kabul ontvluchten door naar Jalalabad te reizen, en in omgekeerde richting de drukkende hitte in de zomer ontvluchten richting Kabul. Uit dezelfde informatie blijkt dat het grootste probleem op deze weg er de verkeersveiligheid is, waarvan de oorzaken moeten worden gezocht bij roekeloos rijgedrag en een verouderd wagenpark. Dergelijke risico's houden echter geen enkel verband met een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 c) van de Vreemdelingenwet."

Verzoekende partijen slagen er niet in om deze motieven te ontkrachten. Waar zij in het verzoekschrift wijzen op een aantal persartikels omtrent de situatie in de regio Jalalabad, dient immers te worden vastgesteld dat deze informatie volledig in dezelfde lijn ligt als en bijgevolg op generlei wijze afbreuk doet aan de informatie zoals gehanteerd door verweerder en waarop de voormelde analyse van de veiligheidssituatie in het dorp en de regio van herkomst van verzoekende partijen is gestoeld. Deze

informatie van verwerende partij wordt bij een aanvullende nota van 24 augustus 2020 verder bevestigd door nieuwe recente informatie waaronder de COI Focus Afghanistan: Veiligheidssituatie in Jalalabad, Beshud en Surkrod van 12 maart 2020. Ook de door verzoekende partijen bij aanvullende nota bijgebracht foto's van hun vermoorde dorpsgenoot en enkele persartikels betreffende aanslagen gepleegd in Jalalabad over de jaren 2019 en 2020 waaruit de onveiligheid van de regio moet blijken, liggen volledig in de lijn van de informatie waarop verwerende partij – die de aanwezigheid van geweld in de regio niet ontkent – zich steunt en doet op zich geen afbreuk van de door haar gemaakt veiligheidsanalyse. Bovendien blijkt uit een persartikel van 18 september 2019, aangebracht door verzoekende partijen, dat de Afghaanse nationale veiligheidstroepen de situatie in de regio onder controle houden. Op basis van het geheel van de voorliggende landeninformatie, dient aldus te worden besloten dat de situatie in het dorp en de regio van herkomst van verzoekende partijen in de stedelijke agglomeratie Jalalabad niet van zulke aard is dat deze beantwoordt aan de criteria zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

3.6. Waar verzoekende partijen opnieuw verwijzen naar de reeds in hun vorige beroepsprocedure aan de Raad overgemaakte stukken, de nadruk vestigen op de zelfverklaarde banden van verzoeker met verschillende hooggeplaatste personen en verzoekers beroepsverleden en deze elementen heden trachten te kwalificeren als persoonlijke omstandigheden die het risico om slachtoffer te worden van willekeurig geweld dermate verhogen dat zij in aanmerking komen voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus op grond van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, dient verder te worden opgemerkt dat zij volledig voorbijgaan aan de inhoud van het hoger geciteerde arrest van de RvV. In dit arrest werd reeds genoegzaam vastgesteld dat deze elementen in hoofde van verzoekende partijen niet volstaan om aan te tonen dat zij *in concreto* problemen riskeren bij een terugkeer naar hun land en regio van herkomst en om te kunnen besluiten tot de toekenning van internationale bescherming. Dat verzoekende partijen zelf deze mening eveneens zijn toegedaan, blijkt daarbij overigens uit het gegeven dat zij het nodig achtten om een fictief asielrelaas ten berde te brengen. Verzoekende partijen beperken zich opnieuw tot een loutere verwijzing naar verzoekers profiel en beroepsactiviteiten. Zij brengen in dit kader geen bijkomende elementen aan en tonen, mede gelet op de vastgestelde ongeloofwaardigheid van hun asielrelaas, niet concreet aan dat, waar, wanneer, waarom, met wie, om welke reden en in welke omstandigheden zij daadwerkelijk zouden dreigen te worden geconfronteerd met problemen. Bijgevolg maken zij niet aannemelijk dat het profiel en verleden van verzoeker in hunner hoofde persoonlijke omstandigheden zouden uitmaken in de voormelde zin.

3.7. Ook waar verzoekende partijen verwijzen naar het gegeven dat zij omwille van hun afwezigheid uit de regio bij een terugkeer de aandacht zullen trekken, zullen worden aanzien als ongelovige en verwesterde personen en daardoor problemen zouden riskeren, dient te worden vastgesteld dat zij zich beperken tot een loutere herhaling van een aantal elementen die zij reeds opwierpen voor en die reeds werden beoordeeld door de RvV in het voormelde arrest. Uit de vaststellingen die in dit arrest werden gedaan, blijkt genoegzaam dat verzoekende partijen niet aannemelijk maken dat zij op deze basis behoefte hebben aan internationale bescherming. Verzoekende partijen brengen geen elementen aan die een ander licht kunnen werpen op deze reeds gedane beoordeling. Zij reiken geen informatie aan waaruit kan worden afgeleid dat de situatie in hun regio van herkomst van zulke aard zou zijn dat een loutere afwezigheid uit en terugkeer naar deze regio zou volstaan om in hunner hoofde te besluiten tot het bestaan van een nood aan internationale bescherming. De Raad is van oordeel dat uit het loutere gegeven dat verzoekende partijen reeds enkele jaren in Europa verblijven niet zonder meer kan worden afgeleid dat zij als ongelovig of verwesterd zouden worden gepercipieerd en gevisieerd. Verzoekende partijen brengen voorts geen concrete elementen bij waaruit blijkt dat zij bij een terugkeer naar hun land van herkomst als dusdanig zouden worden gepercipieerd; laat staan dat zij *in concreto* aannemelijk zouden maken dat zij daardoor zouden dreigen te worden gevisieerd, gestigmatiseerd en/of vervolgd. Verder tonen zij op generlei wijze aan dat hun verblijf in Europa van hen dermate verwesterde personen zou hebben gemaakt dat zij hun leven in Afghanistan niet opnieuw zouden kunnen opnemen en dat zij er niet meer zouden kunnen aarden. Derhalve kan niet worden aangenomen dat de loutere afwezigheid van verzoekende partijen uit Afghanistan en hun verblijf in Europa persoonlijke omstandigheden zouden vormen die het risico om slachtoffer te worden van willekeurig geweld dermate verhogen dat zij in aanmerking komen voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus op grond van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

3.8. In acht genomen hetgeen voorafgaat, kan niet worden aangenomen dat verzoekende partijen een gegronde vrees voor vervolging koesteren in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

3.9. Verzoekende partijen tonen gelet op het voormelde evenmin aan dat in hunner hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar hun land van herkomst een reëel risico zouden lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet.

3.10. De Raad ziet gelet op het voorgaande geen reden om de bestreden beslissingen te vernietigen en de zaak terug te sturen naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partijen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partijen worden niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Artikel 3

De kosten van het beroep, begroot op 372 euro, komen ten laste van de verzoekende partijen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op acht september tweeduizend twintig door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

J. BIEBAUT